BEAUMARCHAIS

în româneşte de *Valentin Lipatti*

1967

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

BĂRBIERUL DIN SEVILLA

COMEDIE ÎN PATRU ACTE

PERSONAJELE

CONTELE ALMAVIVA – grande de Spania, iubitul tainic al Rosinei

BARTHOLO, medic, tutorele Rosinei

ROSINE, tînără de origine nobilă, pupila lui Bartholo

FIGARO, bărbier din Sevilla

DON BAZILE, organist, profesorul de muzică al Rosinei

LA JEUNESSE, un bătrîn servitor al lui Bartholo

L'EVEILLE, alt servitor al lui Bartholo, bleg şi somnoros

UN NOTAR

UN ALCADE, reprezentant al Justiţiei

Mai mulţi alguazili şi valeţi cu torţe

ACTUL I

Scena reprezintă o stradă din Sevilla, in care toate ferestrele caselor au gratii.

SCENA I

CONTELE (singur, poartă o mantie largă, cafenie şi o pălărie trasă pe ochi. Se uită la ceas, în timp ce se plimbă): E mai de dimineaţă decît credeam. Ora la care ea obişnuieşte să se arate îndărătul jaluzelelor e încă departe. Dar n-are-a face. Mai bine să vin mai devreme, decît să pierd clipa cînd apare! Dacă vreun gentilom de la Curte ar bănui că sînt la o sută de leghe de Madrid şi stau de strajă în fiecare dimineaţă sub ferestrele unei femei cu care n-am vorbit în viaţa mea, m-ar lua drept un cavaler spaniol de pe vremea Isabelei. Şi de ce nu? Tot omul aleargă după fericire. A mea e în inima Rosinei. Şi totuşi 1 Să fugi după o femeie la Sevilla, cînd Madridul şi Curtea te îmbie cu plăceri atît de uşor de cucerit! Dar tocmai de asemenea plăceri fug eu! Sînt sătul de cuceririle pe care ni le scot neîncetat în cale interesul, convenienţele sau vanitatea. E atît de plăcut să fii iubit pentru tine însuţi! Şi dacă aş putea fi sigur că prin această travestire… Ah! Lua-l-ar dracu de nepoftit!

SCENA A II-A

FIGARO (bine dispus, cu o ghitară care-i atîrnă pe spate, prinsă cu o panglică lată, fredonează ţinînd în mină un creion şi o hîrtie):

Alungă supărările
Ce toarnă-n gînd venin,
Căci fără scăpărările

Paharului cu vin,
Licoare de rubin
Ce sîngele ne-ncinge
Şi mintea ne-ameţeşte,
Sărmanul om s-ar stinge
Şi-ar răposa prosteşte.

Pînă aici nu e rău de loc, nu zău!
Şi-ar răposa prosteşte.
Ah, vinul şi lenevia
Simt inima cum mi-o sfîşie.
Ba nu, de ce să simt că mi-o sfîşie?
Merg foarte bine împreună...

Simt inima cum mi-o subjugă.
Oare se poate spune că mi-o subjugă? Ei, la urma urmei, furnizorii noştri de opere comice nu se prea încurcă in fleacuri de astea! Azi, tot ce nu merită să fie recitat se pune pe note. (Cîntă:)

Ah, vinul şi lenevia
Simt inima cum mi-o subjugă.

Aş vrea să închei cu ceva frumos, scăpărător, scînteietor, care să aibă iz de cugetare. (Pune un genunchi la pămînt şi scrie, cîntînd:)

Simt inima cum mi-o subjugă.
Cînd viaţa s-arată prea crudă.
Durerea mi-o stinge beţia.

Aiurea! E banal. Nu e asta ce vreau... Îmi trebuie un contrast, o antiteză! Cînd unu-mi

plăteşte simbria, Cealaltă…Iată, am găsit! Cealaltă îmi este slugă.

Bravo, Figaro! (Scrie, cîntînd:)

Ah, vinul şi lenevia
Simt inima cum mi-o subjugă.
Dar unu-mi plăteşte simbria,
Şi cealaltă îmi este slugă,
Şi cealaltă îmi este slugă,
Şi cealaltă îmi este slugă…

Da, da, cînd la asta o să mai am şi acompaniament, atunci veţi vedea dumneavoastră, domnilor intriganţi, dacă ştiu sau nu ce spun… (îl zăreşte pe conte.) Pe abatele ăsta l-am mai văzut undeva. (Se ridică.)

CONTELE (aparte): Omul ăsta nu mi-e necunoscut…

FIGARO (aparte): Nu, nu e un abate. Acrul ăsta de distincţie, ţinuta semeaţă…

CONTELE (la fel): Mutra asta caraghioasă…

FIGARO: Nu, nu mă înşel: e contele Almaviva.

CONTELE: Cred că e pehlivanul de Figaro.

FIGARO; Chiar el, monseniore.

CONTELE: Ticăloşiile! Dacă sufli o vorbă…

FIGARO: Da, dacă domnia-voastră sînteţi… Vă recunosc după obişnuitele dumneavoastră amabilităţi, cu care m-aţi cinstit întotdeauna.

CONTELE: Eu nu te-am recunoscut. Te-ai făcut mai gras, mai gros…

FIGARO: Ce să-i faci, monseniore, mizeria…

CONTELE: Sărăcuţul! Dar ce cauţi la Sevilla? Parcă te recomandasem cîndva pentru o slujbă de

birou…

FIGARO: Am căpătat-o, monseniore, şi cunoştinţa mea…

CONTELE: Numeşte-mă Lindor. Nu vezi, după cum sînt îmbrăcat, că nu vreau să fiu recunoscut?

FIGARO: Eu mă retrag.

CONTELE: Dimpotrivă, vreau să rămîi. Aştept aici ceva, şi doi oameni care trăncăne, dau mai puţin de bănuit decît unul singur, care se plimbă. Să ne facem că pălăvrăgim. Aşadar, ce-a fost cu slujba aceea?

FIGARO: Ministrul, ţinînd seama de recomandaţia excelenţei-voastre, m-a, numit pe loc calfă de spiţer.

CONTELE: La spitalele armatei?

FIGARO: Nu, la hergheliile din Andaluzia.

CONTELE (rîzînd): Frumos început!

FIGARO: Locul nu era rău, fiindcă, avînd pe seama mea secţia pansamentelor şi medicamentelor, vindeam adesea leacuri de cai drept leacuri pentru oameni…

CONTELE: Care omorau pe supuşii regelui.

FIGARO: Ce să-i faci? Nu există, vai, nici un leac care să se potrivească tuturora! Totuşi, mis-a întîmplat să se vindece cîţiva galiţieni, cîţiva catalani şi cîţiva auvergniaţi!

CONTELE: Atunci, de ce-ai lăsat slujba?

FIGARO: Eu am lăsat-o? Ea m-a lăsat pe mine:am fost „lucrat” la cei de sus. Ştiţi:E gheara rece a pizmei, lividă şi crispată…

CONTELE: Destul, destul, scuteşte-mă, amice. Nu cumva fac îşi tu versuri? Te-am văzut

mîzgălind ceva pe-un genunchi şi zdrăngănind cu noaptea-n cap.

FIGARO: Tocmai asta a şi fost pricina nenorocirii mele, excelenţă. Cînd i s-a raportat ministrului că ştiu să compun – şi, fără să mă laud, pot zice: destul de reuşite cuplete galante –, că public şarade la ziar, că madrigalele mele trec din gură-n gură, într-un cuvînt, cînd a aflat că, deşi n-am murit încă, sint totuşi tipărit, a luat lucrurile în tragic şi m-a dat afară, sub cuvînt că patima scrisului şi priceperea în afaceri nu se prea împacă una cu alta.

CONTELE: Halal logică! Şi tu nu i-ai răspuns…

FIGARO: M-am socotit cît se poate de fericit că-şi luase gîndul de la mine, încredinţat fiind că un nobil ne face destul bine, dacă nu se-apucă să ne facă rău…

CONTELE: Nu cred că mi-ai spus totul. Pe cît îmi amintesc, şi la mine în slujbă erai o poamă bună!

FIGARO: Ei, monseniore, săracului prea-i cere toată lumea să fie fără cusur…

CONTELE: Leneş erai, stricat erai, ce să mai vorbim…

FIGARO: Socotind virtuţile cîte se cer anei slugi, cunoaşte excelenţa-voastră mulţi stăpîni care să fie vrednici de a fi servitori?

CONTELE (rîzînd): Nu e rău. Şi te-ai retras în oraşul acesta?

FIGARO: Nu, nu chiar îndată…

CONTELE (oprindu-l): O clipă… Mi s-a părut că e ea… Zi înainte, te ascult, n-ai grijă!

FIGARO: întors la Madrid, am vrut să-mi încerc iar talentele liberare, şi teatrul mi s-a părut cîmpul de onoare…

CONTELE: Doamne sfinte!

(în timp ce Figaro vorbeşte, contele se uita cu atenţie la fereastră.)

FIGARO: Zău dacă înţeleg pînă azi cum de n-am avut cel mai teribil succes, căci umplusem stalurile cu o galerie de mai mare dragul! Aveau nişte mîini ca maiurile; interzisesem mănuşile, bastoanele, în sfîrşit tot ce nu produce decît aplauze înfundate; şi, pe cinstea mea, înainte de reprezentaţie, cafeneaua părea să-mi fie cît se poate de favorabilă. însă uneltirile confraţilor pizmaşi…

CONTELE: Aha! Confraţii pizmaşi l-au trîntit la pămînt pe domnul autor!

FIGARO: Ca pe orice autor, şi de ce nu? M-au fluierat. Ah! Dacă i-aş putea prinde pe toţi…

CONTELE: Te-ai răzbuna plictisindu-i iar?

FIGARO: Ah! Mi-e o ciudă pe ei, vedea-i-aş…

CONTELE: îi blestemi? Ştii că la tribunal n-ai decît douăzeci şi patru de ore ca să-ţi blestemi judecătorii?

FIGARO: La teatru ai douăzeci şi patru de ani; o viaţă de om nu e de-ajuns ca să poată toci ura asta.

CONTELE: Furia ta caraghioasă mă-nveseleşte. Dar nu mi-ai spus ce te-a făcut să părăseşti Madridul.

FIGARO: Am Într-adevăr un înger păzitor, excelenţă, de vreme ce am avut norocul să-mi regăsesc aici stăpînul. Văzînd că la Madrid

republica literelor era mai curînd republica lupilor, asmuţiţi fără-ncetare unii împotriva celorlalţi, şi că – împotmolite în dispreţul spre care îi mină înverşunarea lor caraghioasă – toate jivinele, toţi ţînţarii, paraziţii, criticii^ viespile, toţi scribii invidioşi, cronicarii, librarii, cenzorii şi toţi cîţi se reped asupra nefericiţilor scriitori şi se înfig în pielea lor se înverşunează să-i facă bucăţele-bucăţele şi să le sugă şi ultima picătură de sînge ce le-ar mai rămîne, fiindu-mi lehamite de scris, plictisit de mine, cum eram, şi scîrbit de alţii, înglodat în datorii şi fără o leţcaie-n pungă, în sfîrşit, încredinţat că venitul sigur al briciului e mai sănătos decît deşartele onoruri ale condeiului, am părăsit Madridul, şi, cu traista-n băţ, călcînd apostoleşte, ca un filozof, cele două Gastilii, Mancha, Estramadura, Sierra-Morena şi Andaluzia, ici primit şi omenit, colo zvîrlit în temniţă, dar păstrîndu-mă veşnic deasupra oricărei întîmplari, lăudat de unii, hulit de alţii, ajutînd norocului şi mîngîindu-mă în nenorocire, rîzînd de proşti şi înfruntînd pe hapsini, făcînd haz de propria mea mizerie şi luîndu-i în răspăr pe toţi cîţi îşi dădeau barba pe mîna mea, m-am aciuat în cele din urmă la Sevilla, şi gata sînt să slujesc din nou pe excelenţa-voastră, în tot ce va binevoi să-mi poruncească.

CONTELE: De unde-ai scos tu filozofia asta şugubeaţă?

FIGARO: Din învăţul cu relele. Mă grăbesc să găsesc prilej de rîs, de teamă să nu trebuiască să plîng! Dar de ce vă tot uitaţi într-acolo?

CONTELE: S-o ştergem!

FIGARO: De ce?

CONTELE: Vino odată, nenorocitule! Altfel, sînt pierduţi (Se ascund.)

SCENA A III-A

Bartholo, Rosine. Obloanele ferestrei de la primul etaj se deschid. Apar Bartholo şi Rosine care are o hîrtie în mînă

ROSINE: Ce plăcere să respiri aer curat!... Jaluzelele astea se ridică atît de rar...

BARTHOLO: Dar ce hîrtie ai acolo?

ROSINE: Slut cuplete din Prevederea zadarnică, pe care mi le-a dat ieri profesorul meu de canto.

BARTHOLO: Ce-i aia Prevederea zadarnică?

ROSINE: E o comedie nouă.

BARTHOLO: O fi iar vreo „dramă", vreo prostie din noul gen la modă...

ROSINE: Habar n-am!

BARTHOLO: Lasă, lasă, gazetele şi poliţia vor şti ele să ne facă dreptate! Ce secol barbar!

ROSINE: Totdeauna ocărăşti bietul nostru secol!

BARTHOLO: S-avem iertare de îndrăzneală, dar ce-a produs, mă rog, ca să-1 aud? Prostii de tot soiul: libertatea de gîndire, atracţia universală, electricitatea, toleranţa religioasă, vaccinul, chinina, Enciclopedia şi dramele...

ROSINE (hîrtia îi scapă şi cade în stradă): Vai, cîntecul meu, cîntecul meu, mi-a căzut pe cînd vorbeai. Fugi iute, domnule, fugi să nu se piardă!

BARTHOLO: Ce dracii! Cînd ţii un lucru în mînă, apoi ţine-1! (Părăseşte balconul.)

ROSINE (uitîndu-se înăuntrul casei şi făcînd semne în stradă): Pst! Pst! (Contele apare.) Ridic-o repede şi fugi!

(Contele apucă dintr-o săritură hîrtia şi dispare.)

BARTHOLO (ieşind din casă şi căutînd): Unde dracu o fi? N-o văd de loc.

ROSINE: Vezi, sub balcon, la temelia zidului!

BARTHOLO: La frumoasă treabă mă moi pui! Să fi trecut oare careva pe-aici?

ROSINE: N-am văzut pe nimeni.

BARTHOLO (sieşi): Şi eu, care am bunătatea să m-apuc să caut... Bartholo, amice, mare nătărău mai eşti! Asta să te înveţe minte să mai deschizi vreodată fereastra dinspre stradă! (Intră in casă.)

ROSINE (tot la fereastră): Ce să fac fi eu? Prea sînt nenorocită! Singură, închisă în colivie, pradă persecuţiei unui bărbat nesuferit, e oare o crimă să încerci a scăpa din sclavie?

BARTHOLO (apărînd la balcon): Intră-n casă, seniora. Eu sînt de vină că ţi-ai pierdut cîntecul! Dar nenorocirea asta n-are să ţi se mai întîmple de azi înainte, ţi-o jur! (Lasă-n jos jaluzelele.)

SCENA A IV-A

Contele, Figaro intră cu băgare de seamă

CONTELE: Acum, că au plecat, să cercetăm acest cîntec, care, fireşte, închide o taină. E şi un

răvaş!

FIGARO: Şi el o mai întreba ce înseamnă Prevederea zadarnică!

CONTELE (citeşte cu emoţie): „Stăruinţa dumitale îmi stîrneste curiozitatea: îndată ce tutorele meu va pleca de-acasă, cîntă ca din întâmplare, pe cunoscuta arie a acestor cuplete, ceva care să-mi destăinuiască în sfîrşit numele, rangul şi intenţiile celui ce pare să poarte atîta interes nefericitei Rosine”.

FIGARO (imitînd vocea Rosinei): „Vai, cîntecul meu, cîntecul meu, mi-a căzut! Fugi, fugi iute!” (Rîde.) Ha, ha, ha, ha! Ah, femeile! Vrei să faci din cea mai nevinovată femeie o femeie şireată? închide-o!

CONTELE: Scumpa mea Rosine!

FIGARO: Monseniore, nu mai am nici o îndoială asupra motivelor care v-au făcut să vă costumaţi aşa: le ticluiţi toate în vederea unei iubiri viitoare!

CONTELE: Iată-te părtaş al tainei, dar dacă o să trăncăneşti cumva…

FIGARO: Eu să trăncănesc? Pentru a vă linişti, nu voi folosi frazele pompoase despre onoare şi devotament, de care oamenii fac atîta abuz azi, ci vă voi spune doar o vorbuliţă. Interesul meu stă chezaş pentru mine: cumpăniţi-le toate în balanţa asta, şi…

CONTELE: Foarte bine. Află, aşadar, că întîmplarea m-a făcut să întîlnesc la Prado, acum şase luni, o tînără persoană de o frumuseţe… De altfel, ai văzut-o! Am cutreierat zadarnic tot Madridul, căutînd-o. De-abia de cîteva zile ara

aflat că o cheamă Rosine, că e de sînge nobil, orfană şi măritată cu un bătrîn medio din acest oraş, pe nume Bartholo.

FIGARO: Drăguţă păsărică, pe legea mea! Dibuită anevoie! Dar cine v-a spus că e nevasta doctorului?

CONTELE: Toată lumea.

FIGARO: Asta-i o poveste pe care a născocit-o doctorul de cînd s-a întors de la Madrid, pentru a-i trage pe sfoară pe curtezani şi a-i îndepărta de ea; deocamdată nu-i e decît tutore, dar în curînd…

CONTELE *(cu vioiciune):* Asta niciodată! Ah, ce veste mi-ai dat! Eram hotărît să cutez orice, ca să-i pot arăta părerea mea de rău, şi cînd colo o găsesc liberă! Nu-i nici o clipă de pierdut! Trebuie să-i cîştig dragostea şi s-o smulg din nevrednicele cătuşe ce i se pregătesc. Zici că-1 cunoşti pe tutorele ăsta?

FIGARO: Ca pe maică-mea!

CONTELE: Ce fel de om e?

FIGARO *(cu vioiciune):* E un fante bătrîn, ursuz, hirsut, hapsîn, gras, bondoc, mărunt, ras, ros şi cărunt, înşelat şi blazat, care pîndeşte şi socoteşte, răscoleşte, bombăne şi mîrîie, şi geme şi se teme, toate alandala!

CONTELE *(nerăbdător):* Ştiu, l-am văzut! Şi caracteristica?

FIGARO: Avan şi avar, amorezat şi gelos la culme de pupila lui, care-1 urăşte de moarte.

CONTELE: Aşadar, şansele ca ea să-i placă sînt…

FIGARO: Nule.

CONTELE: Cu atît mai bine. Cu cinstea cum

stă?

FIGARO: Tocmai cît ii trebuie casă scape de ştreang.

CONTELE: Cu atît mai bine. Să-ţi cucereşti dragostea pedepsind un ticălos..

FIGARO: înseamnă să urmăreşti fericirea obştească şi pe cea personală deopotrivă: e culmea moralei, monseniore, într-adevăr!

CONTELE: Spuneai că teama de curtezani îl face să stea cu uşa încuiată…

FIGARO: Pentru oricine ar veni. Dacă ar putea s-o şi ferece…

CONTELE: Ei, drace, asta nu-mi vine bine la socoteală. Tu poţi intra la el?

FIGARO: I-auzi vorbă! *Primo,* casa în care stau eu e una dintre casele doctorului, care mă ţine peveresie.

CONTELE: Ei, nu mai spune!

FIGARO: Da, iar eu, drept recunoştinţă, îi făgăduiesc în fiecare an zece galbeni, tot… pe veresie, se-nţelege!

CONTELE *(nerăbdător):* Eşti chiriaşul lui?

FIGARO: Ba mai mult: sînt bărbierul lui, chirurgul lui, spiţerul lui. În casa lui nu intră brici, lanţetă sau clistir, care să nu fie mînuite de mîna slugii dumneavoastră.

CONTELE (îmbrăţişîndu-l): Ah! Figaro, prietene, tu-mi vei fi îngerul păzitor, mântuitorul şi sfîntul de hram!

FIGARO: Măi, să fie! Cum mai micșorează nevoia depărtarea dintre oameni! Ce ţi-e şi cu patima asta pe capul omului!…

CONTELE: Ferice de tine, Figaro! Ai s-o vezi

pe Rosina mea, ai s-o poţi vedea! îţi dai seama ce fericit eşti?

FIGARO: Asta-i curat vorbă de îndrăgostit!... Dar ce, mie mi s-au aprins călcîiele după ea? De s-ar putea să-mi luaţi dumneavoastră locul...

CONTELE: Ah, de-am putea înlătura toţi paznicii...

FIGARO: La asta mă şi gîndeam.

CONTELE: Barem pentru douăsprezece ceasuri!

FIGARO: Făcîndu-i pe oameni să-şi vadă de treburile lor, îi împiedicăm să le vatăme pe-ale altora.

CONTELE: Fără îndoială. Şi-atunci?

FIGARO *(visător):* Stau şi mă gîndesc dacă nu cumva s-ar putea găsi în farmacie niscaiva prafuri nevinovate...

CONTELE: Nemernicule!

FIGARO: N-am de gînd să le fac nici un rău! lot vin ei la mine după leacuri, unul cîte unui. De dala asta nu-i vorba decît:să-i lecuiesc pe toţi deodată!

CONTELE: Dar i-am putea da de bănuit doctorului!

FIGARO: Trebuie să lucrăm atît de iute, încît să nu fie timp să se işte vreo bănuială. Am o idee: regimentul infantelui trebuie să sosească în oraş.

CONTELE: Colonelul e unul dintre prietenii mei.

FIGARO: Minunaţi Vă prezentaţi în casa doctorului în uniformă de ofiţer şi cu ordin de încartiruire. N-are să aibă încotro şi are să vă găzduiască. Restul mă priveşte pe minei

CONTELE: Straşnici

FIGARO: N-ar fi rău chiar să arătaţi şi niţel camca după chef…

CONTELE: La ce bun?

FIGARO: Ca să-1 puteţi lua repede, sub înfăţişarea asta de om cherchelit…

CONTELE: Tot nu văd la ce bun…

FIGARO: Ga să-i înlăturaţi orice bănuială şi să creadă că în casa lui vreţi să dormiţi, şi nicidecum să vă ţineţi de uneltiri!

CONTELE: Grozavă idee! Dar de ce să nu te duci chiar tu?

FIGARO: Ba nu zău, eu! Să fim mulţumiţi dacă n-are să vă recunoască pe dumneavoastră, pe care nu v-a văzut niciodată! Şi cum v-aş mai putea introduce apoi în casă?

CONTELE: Ai dreptate.

FIGARO: Doar dacă n-o să puteţi juca un rol atît de ingrat… Personajul e un ofiţer de cavaleri… cam afumat…

CONTELE: Drept cine mă iei? *(Prefăcîndu-se că e beat:)* Ia ascultă, amice, nu şade aici doctorul Bartholo?

FIGARO: Nu e rău de loc, ce-i drept; doar picioarele ar trebui să vă fie mai împleticite. *(Făcînd exagerat pe beţivul:)* Nu-i aici casa?…

CONTELE: Fugi de-aici. Asta-i beţie de om de rînd!

FIGARO: E cea mai plăcută, asta-i beţie adevărată.

CONTELE: Se deschide uşa!

FIGARO: E omul nostru. Să ne îndepărtăm, pînă ce vom fi siguri că a plecaţi

SCENA A V-A
Contele, Figaro, ascunşi, Bartholo

BARTHOLO (ieşind, ca şi cum ar vorbi cu cineva din casă): Într-o clipă sînt înapoi. Să nu care cumva să intre cineva! Ce prost am fost că am coborît! De vreme ce ea mă ruga, trebuia să-mi dea de bănuit că… Şi Bazile, care nu mai vine! Trebuia să pună la cale totul pentru ca mîine să se poată face nunta, în taină… Şi, cînd colo, nici o veste! Hai să vedem ce-a putut să-1 împiedice!

SCENA A VI-A
Contele, Figaro

CONTELE: Ce-am auzit? Mîine se cunună cu Rosine in taină?

FIGARO: Monseniore, cu cît e mai îndoielnică izbînda, cu atît e mai mare nevoia de a trece la fapte!

CONTELE: Şi cine e Bazile ăsta, care se află-n treabă să-1 căsătorească?

FIGARO: Un nătărău, care o învaţă muzică pe pupila liai Bartholo, un pungaş totdeauna la aman, care pentru un gologan e gata să-ţi sărute şi picioarele şi căruia uşor îi vom veni de hac, monseniore…(Privind spre fereastră:)Iat-o, iat-o!

CONTELE: Pe cine?

FIGARO: îndărătul jaluzelelor, n-o vedeţi? Uita-ţi-vă! Nu vă uitaţi, nu vă uitaţi!

CONTELE: De ce?

FIGARO: Nu v-a scris ea „Cîntă într-o doară”, adică să cîntaţi, aşa, cum aţi cînta numai pentru a cînta. Ah, iat-o, iat-o!

CONTELE: Pentru că am şi început s-o interesez, desi nici nu știe cine sînt, să rămînem la numele de Lindor, pe care mi l-am ales; triumful meu va avea şi mai mult farmec. (Desface hîrtia pe care i-a aruncat-o Rosine.) Dar cum să cînt pe muzică? Habar n-am să fac versuri.

FIGARO: Tot ce v-o trăsni prin cap, monseniore, e foarte potrivit; cînd iubeşti, inima nu-i prea severă cu născocirile minţii... Luaţi ghitara mea!

CONTELE: Ce vrei să fac cu ea? Abia ştiu să zdrăngănesc!

FIGARO: Un om de rangul dumneavoastră poate să nu ştie ceva pe lumea asta? Aşa, cu dosul mîinii... Zdrîng, zdrîng, zdrîng... Să cînţi fără ghitară, la Sevilla, înseamnă să fii recunoscut de la o poştă, dat de gol cît ai zice peşte!

(Figaro se lipeşte de zidul de sub balcon.)

CONTELE (cîntă, plimbindu-se şi acompaniindu-se din ghitară):

PRIMUL CUPLET

De-mi porunceşti, mă voi descoperi.
Tainic purtam iubirea mea pagină.
Numindu-mă, ce pot nădăjdui?
Nimic, dar te ascult, căci mi-eşti stăpînă.

FIGARO (încet): Foarte bine, bravo! Curaj, monseniore!

AL DOILEA CUPLET
Lindor mă chem. N-am bani şi nu-s boier,
Ci doar un biet student ce vrea să-nveţe.
Ah, n-am rang înalt de cavaler,
Ca să-ţi ofer avere şi nobleţe!

FIGARO: Să fiu al dracului, dacă eu, care am pretenţii, aş face versuri mai bune.

CONTELE:

AL TREILEA CUPLET
Veni-voi zi de zi, fără speranţă,
Sub geamul tău să-ţi cînt nebun iubirea,
Eu fericit voi fi să-ţi sorb privirea.

FIGARO: Pe legea mea, pentru asta... (Se apropie şi sărută mîna contelui.)

CONTELE: Figaro!

FIGARO: Excelează?

CONTELE: Crezi că m-a auzit?

ROSINE (din casă, cîntă):
Toate-mi vorbesc în preajmă de Lindor
Şi-mi spun c-o să-l iubesc pînă ce mor!

(Se aude o fereastră închizîndu-se cu zgomot.)

FIGARO: Acum ce credeţi? V-a auzit?

CONTELE: A închis fereastra. Se vede c-a intrat cineva la ea.

FIGARO: Vai, biata copilă! Cum îi mai tremura vocea! Să ştiţi că a şi prins să vă îndrăgească, monseniore!

CONTELE: Se serveşte chiar de mijloacele pe

care mi le-a indicat: „Toate-mi vorbesc în preajmă de Lindor… Ce graţiei Ce spirit!

FIGARO: Cîtă şiretenie! Cîtă dragoste!

CONTELE: Crezi că va fi a mea, Figaro?

FIGARO: Mai curînd va trece prin gratiile astea, decît să dea înapoi!

CONTELE: S-a hotărît! Sînt al Rosinei mele… pînă la moarte!

FIGARO: Degeaba, monseniore! Aţi uitat că nu vă mai aude!

CONTELE: Domnule Figaro, n-am decît un cuvînt de spus: ea va fi soţia mea. Şi dacă îmi ajuţi să-mi îndeplinesc planul, fără ai descoperi numele meu, atunci, mă ştii doar… mă-nţelegi…

FIGARO: Sînt omul dumneavoastră. Haide. Figaro, zboară in calea norocului, băiete!

CONTELE: Trebuie să ne retragem, mi-e teamă să nu dăm de bănuit!

FIGARO (cu vioiciune): Eu intru aici, unde, prin puterea artei mele, am să fac ca, printr-o singură lovitură de baghetă, paza să aţipească, dragostea să se deştepte, gelozia să rătăcească drumul, iţele urzelilor să se-ncurce, şi voi dobori toate piedicile. Dumneavoastră, monseniore, repede la mine acasă; luaţi-vă uniforma, ordinul de încartiruire şi aur cît mai mult în buzunare.

CONTELE: Pentru cine aur?

FIGARO (cu vioiciune): Aur, pentru Dumnezeu, aur; aurul e nervul intrigii!

CONTELE: Nu te necăji, Figaro, voi lua berechet!

FIGARO (plecînd): Vă ajung din urmă numaidecît!

CONTELE: Figaro!

FIGARO: Ce mai e?

CONTELE: Ghitara ta!

FIGARO (se întoarce): Mi-am uitat ghitara! Rău m-am mai zăpăcit!

CONTELE: Şi adresa ta? Unde locuieşti, zăpăcitule?

FIGARO: Aşa e, zău! Nu mai ştiu unde mi-e capul!

Dugheana mea e la doi paşi de-aici. Zugrăvită in albastru, cu geamlîc legat în plumb, trei lighenaşe atîrnate sus, o firmă cu un ochi într-o palmă, şi dedesubt scris: „Consilio manuque[1]

Figaro. (Dispare, alergînd.)

ACTUL AL II-LEA

Scena reprezintă odaia Rosinei. Fereastra din fundul scenei, zăbrelită

SCENA I

ROSINE (singură, ţinînd în mină un sfeşnic; ia hîrtie de pe masă şi începe să scrie): „Marceline e bolnavă; toţi servitorii sînt pe la treburile lor, şi nimeni nu mă vede scriind. Nu st iu: zidurile acestea au ochi şi urechi, sau poate cerberul meu va fi avînd vreun spiriduş care-i dă de veste la timp, de nu pot rosti un cuvînt sau face un pas fără să ghicească el îndată tot ce am de gînd… Ah!

1 Expresie latinească, însemnînd în traducere literă: pricepere şi iscusinţă.

Lindor!” (Pecetluieşte scrisoarea.) Oricum, să închid scrisoarea, cu toate că nu ştiu nici cînd, nici cum voi putea să i-o dau. L-am văzut dindărătul zăbrelelor sfătuindu-se îndelung cu bărbierul Figaro.

E un băiat de treabă, care-a dat cîteodată semne că mă compătimeşte. Dacă aş putea sta o clipă de vorbă cu el!…

SCENA A II-A
Rosine, Figaro

ROSINE (surprinsă): Vai, domnule Figaro, ce bine îmi pare că te văd!

FIGARO: Cum staţi cu sănătatea, doamnă?

ROSINE: Nu prea bine, domnule Figaro. Mă omoară plictiseala!

FIGARO: Cred şi eu, numai pe proşti îi îngraşă!

ROSINE: Cu cine stăteai adineaori jos, vorbind cu-atîta înflăcărare? N-auzeam ce spuneaţi, dar…

FIGARO: Vorbeam cu un neam de-al meii, tînăr student, de mare viitor; plin de spirit, de sensibilitate şi de talent şi foarte plăcut la înfăţişare.

ROSINE: Da, într-adevăr. Şi cum îl cheamă?

FIGARO: Lindor. N-are nici un fel de avere, dar dacă n-ar fi părăsit pe neaşteptate Madridul, şi-ar fi putut găsi acolo un loc bun.

ROSINE (buimăcită): Va găsi, domnule Figaro, va găsi! Un tînăr aşa cum. Îl zugrăveşti

dumneata nu e făcut să rămînă necunoscut!

FIGARO (aparte): Nu-i râu. (Tare;) Dar are mare cusur, care-1 ţine în loc!

ROSINE: Un cusur, domnule Figaro?! Un cusur?! Eşti sigur de ce spui?

FIGARO: E îndrăgostit!

ROSINE: E îndrăgostit? Şi dumneata numeşti a»ta cusur?

FIGARO: De fapt, e cusur numai dacă te gîndeşti la sărăcia lui.

ROSINE: Vai, ce nedreaptă e soarta! Şi ţi-a spus cumva numele persoanei de care e îndrăgostii? De felul meu sînt aşa de curioasă…

FIGARO: Doamnă, sînteţi cea din urmă căreia aş vrea să-i destăinuiesc acest lucru.
ROSINE (cu însufleţire): Dar de ce, domnule Figaro? Sînt discretă! Tînărul acela îţi este apropiat, aşa că mă interesează foarte mult… Aşadar… spune-mi.
FIGARO (privind-o cu tîlc): închipuiţi-vă o mititică cum nu se poate mai drăgălaşă, blîndă, drăgăstoasă, răpitoare, plină de prospeţime şi de vino-ncoace; picioruşe sprintene, talia zveltă, mlădioasă, braţe plinuţe, buze trandafirii, şi mîinile! Ce mîini! Co obraji! Ce dinţi, ce ochi!…
ROSINE: Locuieşte în oraşul acesta?
FIGARO: în cartierul acesta.
ROSINE: Poate chiar pe strada aceasta?
FIGARO: La doi paşi de mine.

ROSINE: Vai, ce încîntător… pentru ruda dumitale. Şi acea persoană este…?

FIGARO: Nu i-am spus pe nume?

ROSINE (cu vioiciune): E singurul lucru pe

care l-ai uitat, domnule Figaro. Spune-mi-1, spune-mi-1 iute! Dacă se-ntoarce acum, n-am să-1 mai pot afla niciodată.

FIGARO: fineţi numaidecît să-1 ştiţi, doamnă?

Ei bine, această persoană este pupila tutorelui dumneavoastră!

ROSINE: Pupila…

FIGARO: Doctorului Bartholo. Da, doamnă!

ROSINE (emoţionata): Vai, domnule Figaro, nu te cred, zău că nu te cred.

FIGARO: De aceea arde şi el de dorinţa de a veni singur să vă încredinţeze de acest lucru.

ROSINE: Mă faci să tremur toată, domnule Figaro.

FIGARO: Ei asta-i, să tremuri! Proastă socoteală! Doamnă, cum te laşi fricii de păcat, ai şi început să guşti din păcatul fricii. De altfel, v-am descotorosit adineaori de toţi cerberii, cel puţin pînă mîine.

ROSINE: Dacă mă iubeşte, trebuie să mi-o dovedească şi să fie cît se poate de cuminte.

FIGARO: Ei, doamnă, amorul si cuminţenia credeţi dumneavoastră că se-ngăduie unul pe altul în aceeaşi inimă? Bietul tineret, e atît de nefericit în ziua de azi că n-are de ales decît între aceste două situaţii înspăimîntătoare: ori dragostea fără cuminţenie, ori cuminţenia tînjind după dragoste.

ROSINE (leşină ochii in jos): Cuminţenia fără dragoste… ar părea…

FIGARO Da, foarte plictisitoare! La drept vorbind, amorul fără cuminţenie pare cu mult mai îmbietor; în ce mă priveşte, dacă eu aş fi femeie…

ROSINE (încurcată): De bună seamă că o

tînără persoană nu poate împiedica un tînăr cumsecade s-o… stimeze.

FIGARO: Si ruda mea are o stimă fără margini pentru dumneavoastră!

ROSINE: Dar dacă s-ar apuca să facă o faptă nesocotită, domnule Figaro, atunci am fi pierduţi.

FIGARO (aparte): Am fi pierduţi? (Tare:) Ce-ar fi dacă i-aţi recomanda tocmai acest lucru, printr-o scrisorică… O scrisoare are mare putere…

ROSINE (îi dă scrisoarea pe care tocmai o scrisese): N-am timp s-o mai schimb, dar atunci cînd i-o vei da, spune-i… spune-i, te rog… (Trage cu urechea.)

FIGARO: Nu-i nimeni, doamnă!

ROSINE: … că tot ce fac e doar din prietenie.

FIGARO: Se şi vede, orb să fii, ce mai! A naibii treabă! Ce, aşa arată dragostea?

ROSINE: Va să zică, ne-am înţeles: doar din prietenie! Mi-e doar teamă ca nu cumva, descurajat de piedicile pe care le va întîmpina…

FIGARO: Dar, dacă ar fi un fluturaş uşuratic… Nu „uitaţi însă, doamnă, că vintul care stinge feştilele poate stîrni tăciunii, făcîndu-i vîlvătaie, iar tăciunii aceştia sîntem noi. Numai cît îl aud, şi simt că mă şi încinge şi pe mine patima lui, pe mine, care n-am nici un amestec in treaba asta.

ROSINE: Dumnezeule! îmi aud tutorele venind! Dacă te găseşte aici!… Treci prin salonul unde e clavecinul şi coboară încet, încetişor, cît mai uşor cu putinţă.

FIGARO: Fiţi liniştită! (Sieşi, arătînd scrisoarea:) Asta preţuieşte mai mult decît toate prevederile mele. (Intră în salonul de muzică.)

SCENA A III-A

ROSINE (singură): Mor de grijă, pînă l-oi vedea odată afară. Ah, ce drag îmi e acest Figaro! Ce băiat de treabă e şi ce rudă grijulie! Dar iată-mi tiranul. Să-mi reiau lucrul. (Stinge luminarea, se aşază şi ia în mînă ghergheful.)

SCENA A IV-A
Bartholo, Rosine

BARTHOLO (furios): Ah, afurisenie! Canalia, piratul ăsta turbat de Figaro! Uite colo! Poţi să te departe zi de" casă un moment, fără să fii sigur că Ia înapoiere...?

ROSINE: Cine te-a Înfuriat în aşa hal. domnule?

BARTHOLO: Blestematul ăsta de bărbier, care, cît ai clipi din ochi, mi-a betegit toată casa: lui L'Eveille i-a dat un narcotic, lui La Jeunesse un praf de strănutat, i-a lăsat sînge de la tălpi Marcellinei, şi pînă şi catîrului meu o biată gloabă oarbă, i-a pus pe ochi o cataplasmă! Fiindcă-mi datorează o suta de scuzi, se grăbeşte să-mi încarce pomelnicul cheltuielilor. Las' să-1 aducă! Şi nu-i ţipenie de om în sală! Intri-n casa asta ca-ntr-o piaţă publică!

ROSINE: Ei, asta-i! Cine-ar mai putea pătrunde aici, afară de dumneata?

BARTHOLO: Mai bine să mă tem eu fără

pricină, decît să mă pască vreo primejdie, fără să iau măsuri de prevedere: mişună indivizi dibaci şi îndrăzneli în tot locul... Ai uitat că nu mai de mult decît azi-dimineaţă, în timp ce eu coboram să-ţi caut cîntecul, ţi l-au şterpelit de sub ochi? Ah, ce-aş mai... l;i HINE: Asta se cheamă să te înspăimînţi de toate fleacurile! Hîrtia aceea o fi luat-o vîntul sau vreun trecător, la întîmplare, ce ştiu eu...?

BARTHOLO: Vintul, vreun trecător la întîmplare!... în lumea asta, doamnă, nu există nici vînt, nici trecător la întîmplare, ci totdeauna e cineva anume, stînd la pîndă ca să siringă hîrtiile pe care o femeie se preface că le scapă din nebăgare de seamă!

ROSINE: Se preface, domnule?

BARTHOLO): Da, doamna, se preface!

ROSINE (aparte): Afurisit moşneag!

BARTHOLO: Dor asia n-o să se mai întîmple de azi înainte, căci voi pune să se pecetluiască toate obloanele astea!

ROSINE: Numai atît? Ar fi mai bine să zideşti din capul locului ferestrele; de la închisoare pînă la carceră nu-i decît un pas.

BARTHOLO: Ideea n-ar fi rea de loc... în ce priveşte ferestrele de la stradă... Bărbierul ăla sper că n-o fi intrat şi prin camera asta...

ROSINE: Cum, şi de el te temi?

BARTHOLO: Ca de oricare altul.

ROSINE: Ai nişte răspunsuri foarte politicoase!

BARTHOLO: Ehei! numai să te încrezi cumva în oameni, şi te-ai pomenit în casă cu o femeie

care-ţi pune coarne, cu prieteni buni care ţi-o suflă şi cu slugi destoinice, să le dea şi ele o mină de ajutor…

ROSINE: Cum, nu crezi nici măcar că seducătorul domn Figaro s-ar putea izbi de principiile mele?

BARTHOLO: Cine dracu mai înţelege ceva din toanele ciudate ale femeilor? Cîte n-am văzut eu, dacă-i vorba de virtuţile astea întemeiate pe principii!…

ROSINE (furioasă): Păi bine, dacă socoteşti că a de-ajuns să fie cineva bărbat ca să ne placă, atunci dumneata pentru ce-mi displaci atît de tare?

BARTHOLO (uluit): Pentru ce?… pentru ce?… Cu asta nu mi-ai răspuns la ce te-am întrebat despre bărbieri

ROSINE (indignată): Ei bine, da, a fost la mine, l-am văzut, i-am vorbit. Nu-ţi ascund că l-am găsit chiar cît se poate de ispititor. Şi-acum, n-ai decît să crapi de necaz. (lese.)

SCENA A V-A

BARTHOLO (singur): Ah, păgînii, cîinii ăştia de servitori! La Jeunesse! L'Eveille, lua-te-ar dracu! L'Eveille!

SCENA A VI-A

Bartholo, L'eveille

L’EVEILLE (vin căscînd, somnoros din cale-afară):Aah, aah, ah, ah…

BARTHOLO: Unde erai, besmetic afurisit, cînd a intrat bărbierul ăla aici?

L’EVEILLE: Eu, domnule, eram… ah, aah, ah…

BARTHOLO: Puneai la cale vreo năzdrăvănie, vreo solie, Tară îndoială! De aceea nu l-ai văzut?

L’EVEILLE: Da’ cum să nu-1 fi văzut? Ba încă m-a găsit tare bolnav, pe cîte spunea el! Şi pesemne că aşa şi era, că parcă-mi treceau cuţite prin mădulare, numai a-a-auzindu-1 v-vorb… aah…

BARTHOLO (imitîndu-l): Numai a-a-auzindu-l … Unde e nepricopsitul de La Jeunesse? Auzi! Să-1 doftoricească pe bietul băiat, fără ca eu să fi dat vreo reţetă? Nu se poate să nu fie vreo ticăloşie la mijloc!

SCENA A VII-A

Aceiaşi, şi La Jeunesse, un bătrîn sprijinit în cîrjă şi care strănută mereu

L’EVEILLE (căscînd necontenit): Ce e cu tine, La Jeunesse?

BARTHOLO: Lasă strănutatul pe duminică.

LA JEUNESSE: Uite-aşa, de peste cincizeci de ori…de cincizeci de ori… pe minut. (Strănută.)M-a dat gata!

BARTHOLO: Se poate una ca asta? Vă întreb pe amîndoi dacă a intrat cineva la Rosine, şi voi să nu-mi spuneţi că bărbierul ăla…

L’EVEILLE (tot căscînd): Ce, parcă domnii

Figaro e „Cineva”? Aaah, ah…

BARTHOLO: Pun rămăşag că hoţomanul e înţeles cu el l

L’EVEILLE (plîngînd prosteşte): Eu… eu să fiu Înţeles cu el!

LA JEUNESSE (strănutînd): Mai există oare… dreptate?

BARTHOLO: Dreptate! O fi bună pentru voi ăştia, netrebnicii! Eu sînt stăpînul vostru, şi dreptatea e de partea mea totdeauna!

LA JEUNESSE (strănutînd): Totuşi, cînd un lucru e-adevărat…

BARTHOLO: Cînd un lucru e adevărat! Dacă nu vreau eu să fie adevărat, nu e adevărat, şi gata! Atît ar mai trebui! Nu ne lipseşte decît să dăm voie tuturor nemernicilor să aibă dreptate! Aţi vedea atunci cum s-ar duce de rîpă autoritatea!

LA JEUNESSE (strănutînd): Mai bine mi-aţi da drumul! Oh, ce slujbă îngrozitoare! Ce viaţă de iad!

L’EVEILLE (plîngînd): Un biet om de treabă ca mine, să fie tratat ca un ticălos.

BARTHOLO: Ieşi afară, să nu te mai văd, biet om de treabă! (îl imită.) Hapciu… şi hapciu!…unul îmi strănută în nas, celălalt îmi tot cască într-un a…

LA JEUNESSE: Vai, domnule, zău că fără domnişoara n-ar mai fi chip… (strănută) n-ar mai fi chip de stat în casa asta. (Iese strănutînd)

BARTHOLO: În ce hal i-a adus Figaro ăsta pe toţi! înţeleg eu tine ce urmăreşte: ticălosul vrea să-mi plătească cei o sută de scuzi fără să scoată un ban din pungă…

SCENA A VIII – A

Bartholo don Bazile; Figaro, ascuns in odaia vecină, apare din cînd în cînd şi ascultă ce spun

BARTHOLO (in continuare): A, don Bazile, ai venit pentru lecţia de muzică a Rosinei?

BAZILE: Cît despre asta, nu e nici un zor.

BARTHOLO: Am trecut pe la dumneata şi nu te-am găsit!

BAZILE: Ieşisem să văd de afacerile dumitale. Trebuie să-ţi dau o ştire cam neplăcută.

BARTHOLO: Pentru dumneata?

BAZILE: Ba nu, pentru dumneata. Contele Almaviva se află în acest oraş.

BARTHOLO: Vorbeşte mai încet. El e cel care pusese s-o caute pe Rosine prin tot Madridul?

BAZILE: Locuieşte în centru şi iese în fiecare zi, travestit.

BARTHOLO: Nu mai încape nici o îndoială, trebuie să fiu cu ochii în patru. Ce-i de făcut?

AZILE: Dacă ar fi un om de rînd, i-am găsi noi ac de cojoc!

BARTHOLO: Da’ să-1 pîndim într-o seară înarmaţi, înzăuaţi, nu glumă…

BAZILE: Bone Deus! Să te compromiţi! Ce idee! Să te mărgineşti a pune la cale o treabă ca asta, mai zic şi eu; şi cît timp dospeşte, dă-i zor cu calomnia; concedo!

BARTHOLO: Ciudat fel de a te descotorosi de cineva!

BAZILE: Calomnia, domnule! Dumneata

habar n-ai ce mijloc dispreţuieşti! Eu am văzut cum e in stare calomnia să zdrobească pe cei mai de treabă oameni! Crede-mă, nu există răutate, grozăvie şi nici zvon lipsit de orice noimă, pe care să nu-1 înghită trîntorii unui oraş, dacă ştii cum să-i iei; iar noi avem la îndemînă oameni atît de dibaci!... Intîi doar un murmur, înălţîndu-se uşurel de la pămînt ca rîndunica înainte de furtună, pianissimo, şopteşte şi piere iscînd, din zbor, o dîră-nveninată. Cine ştie ce buze o flutură şi, piano-piano, ţi-o strecoară dibaci în urechi. Răul s-a făcut; încolţeşte, mijeşte, creşte, îşi face drum şi, rinforzando, din gură în gură, tot aleargă, al naibii de iute; apoi, deodată, din cer senin, defăimarea se ridică, şuierînd, umflîndu-se şi crescînd văzînd cu ochii. Se avîntă, îşi ia zborul, se învolbură, se încolăceşte, te-nfăşoară, te smulge, te tîrăşte, izbucneşte şi bubuie, devenind, graţie cerului, un strigăt general, un crescendo obştesc, un chorus universal de ură şi osîndă. Cine dracu i-ar putea ţine piept?

BARTHOLO: Ce-mi tot îndrugi acolo, Bazile? Şi ce legătură poate fi între acest piano-crescendo şi situaţia mea?

BAZILE: Cum ce legătură? Ceea ce se face pretutindeni pentru înlăturarea unui duşman trebuie să facem noi aici, spre a-1 împiedica pe al dumitale să se apropie.

BARTHOLO: Să se apropie! Mă prind că mă cunun cu Rosine înainte ca ea să fi apucat a şti măcar că acest conte există pe lume.

BAZILE: Atunci, n-ai nici un minut de pierdut...

BARTHOLO: Şi de cine depinde asta, Bazile? Dumneata ai fost însărcinat de mine să te ocupi de toate chichiţele acestei afaceri.

BAZILE: Da, dar te-ai calicit cînd am ajuns la capitolul cheltuielilor; şi în vederea armonizării unei bune orînduieli, o căsătorie nepotrivită, o judecată strîmbă, o favoare ce sare în ochi sînt disonanţe care trebuie neapărat netezite şi înlăturate prin acordul perfect pe care numai aurul îl obţine.

BARTHOLO (dîndu-i bani): Vrînd-nevrînd, n-am încotro, sînt nevoit să trec pe Ia vamă. Poftim, si să terminăm odată!

BAZILE: Aşa vorbă mai înţeleg şi eu! Mîine, totul va fi gata! Dumitale-ţi mai rămîne doar să bagi de seamă ca nu cumva să i se dea de veste Rosinei.

BARTHOLO: Las’ pe mine. Vii diseară, Bazile?

BAZILE: Nu prea cred. Grija căsătoriei dumitale îmi va lua toată ziua. Nu prea cred să vin..

BARTHOLO (însoţindu-l): Sluga dumitale plecată.

BAZILE: Rămîi aici, nu-i nevoie să mă conduci, doctore!

BARTHOLO: Nu de alta, dar vreau să închid uşa de la stradă după dumneata.

SCENA A IX-A

FIGARO (singur, ieşind din odaia alăturată): Mare lucru şi prevederea! închide tu uşa de la

stradă, închide-o bine, c-o deschid eu contelui, ciad plec Mare nemernic, Bazile ăsta! Dar noroc că prostia îi întrece nemernicia! Ca să faci vilvă în lume defăimînd, e nevoie de rang, de rubedenii, de nume, de situaţie, trebuie să fii cineva, în sfîrşit! Dar un biet Bazile! Să tot vorbească el de rău pe cineva, cine stă să asculte la cîte-ndrugă unul ca el?

SCENA A-X-A
Rosine alergînd, Figaro

ROSINE: Cum, tot aici eşti, domnule Figaro?

FIGARO: Din fericire pentru dumneata, domnişoară. Crezîndu-se singuri, tutorele şi profesorul dumitale de muzică şi-au deschis unul altuia inima…

ROSINE: Şi dumneata ai tras cu urechea, domnule Figaro? Dar ştii că asta nu-i frumos?

FIGARO: Să tragi cu urechea? E totuşi lucrul cel mai nimerit, dacă vrei să auzi bine! Află, aşadar, că tutorele dumitale se pregăteşte să se însoare chiar mîine cu dumneata.

ROSINE: Ah, Dumnezeule!…

FIGARO: N-ai de ce te teme. O să-i dăm atîta de furcă, încît nici n-o să mai aibă vreme să se gîndească la asta.

ROSINE: Uite-l că se întoarce; ieşi pe scara din dos; ai să mă faci să mor de spaimă. (Figaro fuge.)

SCENA A XI-A
Bartholo, Rosine

ROSINE: Stăteai cu cineva de vorbă aici, domnule?

BARTHOLO: Da, eu don Dabile, pe cane l-am şi expediat repede-repede. Ştiu eu de ce ți-ar fi plăcut mai bine să fi fost domnul Figaro?

ROSINE Mie mi-e totuna, crede-mă!

BARTHOLO: Grozav aş vrea să ştiu şi eu ce lucru atît de urgent avea să-ţi spună bărbierul

ROSINE: Ţii cu tot dinadinsul să ştii? Mi-a dat veşti în legătură cu starea sănătăţii Marcellinei, care, după cîte spune el, nu se simte prea bine.

BARTHOLO: Ţi-a dat veşti! Pariez că a fost pus să-ţi aducă vreo scrisoare!

ROSINE: Şi de la cine, mă rog?

BARTHOLO: Ei, de la cine? De la unul dintre aceia cărora femeile nu le pomenesc niciodată numele. Ştiu şi eu?! Poate era răspunsul la biletul scăpat pe fereastră!

ROSINE (aparte): Nimic nu i-a scăpat. (Tare:)Grozav ai merita să fie chiar aşa!

BARTHOLO (uitîndu-se la mîinile Rosinei): Aşa şi e! Ai scris!

ROSINE (încurcată): Ar avea haz să-ţi pui în cap să mă convingi de asta!

BARTHOLO (luîndu-i mîna dreaptă): Eu? Nicidecum, ci degetul dumitale, pătat de cerneala. Mai zi ceva, vicleano!

ROSINE (aparte): Al dracului om!

BARTHOLO (fără să fi dat drumul mîinii): O femeie, cînd e singura, se crede totdeauna în

deplină siguranţă.

ROSINE: Da, iară îndoială… Ce mai dovadă! Da? termină odată, domnule, îmi suceşti braţul. M-am fript la deget lucrînd la gherghef, lingi luminare, şi am auzit mereu spunîndu-se că trebuie să-ţi înmoi numaidecît degetul în cerneală cînd te arzi, ceea ce am şi făcut.

BARTHOLO: Ceea ce ai şi făcut? Să vedem dacă un al doilea martor va confirma depoziţia primului. Caietul acesta ştiu precis că avea şase foi de hîrtie; doar le număr în fiecare dimineaţă – şi azi le-am numărat.

ROSINE, (aparte): Ia te uită, nătărăul!

BARTHOLO (numărînd): Trei, patru, cinci…

ROSINE: A şasea…

BARTHOLO: Văd şi eu că lipseşte a şasea!

ROSINE (lăsînd ochii în jos): A şasea? Am făcut-o unguliţă pentru bomboanele pe care le-am rimis fetiţei lui Figaro.

BARTHOLO: Fetiţei lui Figaro?… Dar pana, care ranou-nouţă, cum de s-a înnegrit? nu cumva criind adresa fetiţei lui Figaro?

ROSINE (aparte): Are omul ăsta un instinct al geloziei!… (Tare:) De pană m-am slujit ca să îndrept o floare ce se ştersese de pe vesta pe are ţi-o brodez la gherghef.

BARTHOLO: Asta lămureşte totul! Dar, ca să te cred, fetiţo dragă, ar trebui să nu roşeşti turnîndu-mi minciună după minciună. Asta e n lucru la care nu te pricepi încă!
ROSINE: Cine oare n-ar roşi, văzîndu-te cum tragi din faptele cele mai nevinovate concluzii atît e sfruntate?

BARTHOLO: Vezi tine, sînt nedrept: să-ţi arzi degetul, să-1 moi în cerneală, să faci fişicuri de bomboane pentru fetiţa lui Figaro şi să desenezi flori pe vesta mea de pe gherghef! Poate fi ceva mai nevinovat? Dar e îngrămădire de minciuni ca să ascunzi doar un singur fapt!... „Sînt singură, nu mă vede nimeni; voi putea minţi cum îmi convine!” Dar vîrful degetului rămîne negru, pana murdărită, hîrtia lipsă; nu te poţi gîndi la toate! De aceea, seniora, cînd voi pleca în oraş, cheia întoarsă frumos de două ori în broască are să-mi fie chezaş pentru dumneata!

SCENA A XII-A
Contele, Bartholo, Rosine

STELE (în uniformă de cavalerie, intră cîntînd, ca şi cum ar fi cu chef):

S-o deşteptăm... etc.

BARTHOLO: Ce-o mai fi vrînd şi ăsta? Un soldat! Treci în odaia dumitale, seniora!

CONTELE (cînta): S-o deşteptăm... (Se îndreaptă pre Rosine.) Care din voi două, doamnele ele, se numeşte doctor Balordo? (Rosinei, încet:) Eu sînt Lindor!

BARTHOLO: Bartholo!

ROSINE (aparte): Mi-a vorbit de Lindor!

CONTELE: Balordo, Varcolo, Burtolo, dracu ştie cum i-o fi zicînd! Vorba e: care din două...

(Arătînd Rosinei o hîrtie:) Ia scrisoarea asta.

BARTHOLO: Care din două? Vezi bine că eu sînt are din două! Intră o dată în cameră, Rosine!

Ăstuia i s-a urcat vinul la cap!

ROSINE: Tocmai de asta şi rămîn; nu vreau să te as singur! Uneori o femeie poate impune…

BARTHOLO: Du-te, du-te, eu nu sînt de loc sfios!

SCENA A XIII-A
Contele, Bartholo

CONTELE: Cum am intrat, te-am şi recunoscut: după semnalmente.

BARTHOLO (contelui, care ascunde o scrisoare): Ce e aia, ce ascunzi dumneata acolo, In buzunar?

CONTELE: Ce ascund în buzunar? Treaba mea, ce te priveşte pe dumneata?

BARTHOLO: Semnalmentele mele? Indivizii ăştia cred că au de-a face numai cu soldaţi!

CONTELE: Îţi Închipui cumva că c aşa de greu să-ţi înşir semnalmentele? (Cîntînd:)

Un cap bălăbănit şi cu chelie,
Obraz ciupit şi piele măslinie;
Doi ochi crucişi, privindu-te furiş,
Bărbia-n ceruri, plină de trufie.
Un nas cu muchii de acoperiş,
Un umăr înălţat spre bagdadie,
Şi celălalt catînd în jos, piezişş;
Un burdihan purtat de două beţe,
Ce s-au strîmbat şi numai cît nu-i cad,
În gură garduri fără de ostreţe,
Zăgăzuind cu greu duhneli de iad;

Un glas răstit cu modulări beţive,
Ca de vătaf de osîndiţi la gherlă.
Un piept— sălaş a l poftelor parşive;
Priviţi vă rog, a doctorilor perlă.

BARTHOLO: Ce va să zică asta? De asta ai venit, ca să mă insulţi? Ia-o din loc, numaidecit! CONTELE: S-o iau din loc? Urît mai vorbeşti! Ştii să citeşti… doctore Barbolo?

BARTHOLO: Hm! Ce obrăznicie!

CONTELE: Să nu-ţi fie cu supărare, dar eu, care sînt cel puţin tot atît de doctor cît şi dumneata…

BARTHOLO: Cura asta?

CONTELE; Nu sînt eu medicul cailor regimentului? De aceea m-au şi trimis, pesemne, să stau în gazdă la un confrate.

BARTHOLO: Ce îndrăzneală, să compari un potcovar…

CONTELE (fără să cînte):
Nu, doctore, nici vorbă nu-i
Să comparăm veterinarii
Cu Hippocrat şi şcoala lui.

(Cîntă.)
Înalta voastră artă medicală
Cu mult e mai de preţ decît s-ar spune.
Căci dacă nu răpune nici o boală,
În schimb pe om la sigur îl răpune,
N-o fi politicos ce ţi-am spus?

BARTHOLO: Bine îţi sade, felcer ordinar, să huleşti în felul ăsta cea mai înaltă, cea dintîi şi cea mai folositoare dintre artei

CONTELE: Folositoare, ce-i drept, pentru cei ce o exercită.

BARTHOLO: O artă ale cărei succese soarele se simte onorat să le lumineze.

CONTELE: Şi ale cărei boroboaţe pămîntul se grăbeşte să le acopere.

BARTHOLO: Se cunoaşte, necioplitule, că eşti deprins să vorbeşti numai cu caii.

CONTELE: Să vorbesc cu caii? Vai, doctore, ce puţin spirit de observaţie! Nu e ştiut de toată lumea că un potcovar îşi vindecă bolnavii fără să stea de vorbă cu ei, pe cind doctorul, daca nu ie ţine bolnavilor lui discursuri...

BARTHOLO: N-are cum să-i vindece, nu-i aşa?

CONTELE: Tu ai zis!

BARTHOLO: Cine dracu mi-a trimis pe cap pe beţivanul ăsta blestemat?

CONTELE: Pare-mi-se că-mi azvîrli niscai epigrame, sufletelule!

BARTHOLO: La urma urmei, ce vrei de la mine? Ce doreşti?

CONTELE (prefăcîndu-se tare înfuriat): Ia te uită, ce vreau de la el? Dar bine, omule, nu vezi ce vreau?

SCENA A XIV-A

Rosine, Contele, Bartholo

ROSINE (intră alergînd): Domnule soldat, nu te Înfuria, te rog! (Lui Bartholo:) Iar dumneata, ia-1 cu binişorul, ce să-i faci?! Nu vezi că nu e în toate minţile? CONTELE: Ai dreptate, domnişoară.

Şi-a pierdut minţile. Treaba lui! Noi, însă, sîntem oameni Întregi! Eu politicos, dumneata frumoasă, asta-i destul! De fapt nici nu vreau să am de-a face cu altcineva decît cu dumneata ia casa asta!

ROSINE: Şi cu ce-ţi pot fi de folos, domnule soldat?

CONTELE: Ca nimica toată, copila mea. Dar dacă în frazele mele va fi cumva ceva cam nedesluşit…

ROSINE: N-are să-mi scape tîlcul lor.

CONTELE (arătîndu-i scrisoarea): Nu, nu, trebuie să te iei după litera lor. Ce e scris e literă de Evanghelie! E vorba numai… îţi vorbesc cinstit şi fără gînd ascuns… Să mă primeşti să dorm la dumneata noaptea asta.

BARTHOLO: Numai atît?

CONTELE: Nimic mai mult! Citeşte biletul ăsta do dragoste, pe care ţi-1 trimite ofiţerul nostru cu încartiruirea.

(Contele ascunde scrisoarea şi-i întinde o altă hîrtie.)

BARTHOLO: Adu-1 încoa! (Citeşte:) „Doctorul Bartholo va primi, va adăposti şi va culca…”

CONTELE (subliniind): Va culca…

BARTHOLO: „…pentru o singură noapte, pe numitul Lindor, zis Studentul, cavaler în regimentul…”

ROSINE: El c, chiar el e…

BARTHOLO (repede, Rosinei): Ce e, ce-ţi. veni?

CONTELE: Ei, ce mai spui acum? Tot eu sînt cel care se-nşală, doctore Barbare?

BARTHOLO: S-ar zice că omul ăsta simte o

adevărată plăcere schilodindu-mi în fel şi chip numele. Du-te naibii, cu Barbaro şi eu Barbolo ai bău, şi spune-i neruşinatului dumitale de vagmistru că, de cînd am fost la Madrid, sînt scutit de orice rechiziţii şi de a mai încartirui militari.

CONTELE (aparte): Haiti! Prost ani brodit-o!

BARTHOLO: Aha, amice, asta văd că-ţi încurcă niţel socotelile şi te mai trezeşte un pic din beţie. Cu toate astea, fă bine şi spală numaidecît putina!

CONTELE (aparte): Cît p-aci să mă dau de gol. (Tare:) Să spăl putina? Oi fi fiind dumneata scutit de încartiruirea militarilor, dar de politeţe cred că nu eşti scutit... Să spăl putina! Arată ordinul de scutire I Nu ştiu să citesc, dar o să văd cu cum stă chestia...

BARTHOLO: Nimic mai lesne. E în birou.

CONTELE (în timp ce Bartholo iese, contele spune, fără a-şi părăsi locul): Ah, frumoasa mea Rosine!

ROSINE: Cum, Lindor, dumneata eşti?

CONTELE: Ia cel puţin scrisoarea asta.

ROSINE: Fii atent! E cu ochii pe noi.

CONTELE: Scoate batista, şi eu las să cada scrisoarea. (Se apropie.)

BARTHOLO: Mai domol, mai domol, domnule soldat, nu-mi place să se uite cineva prea de aproape la soţia mea.

CONTELE: E soţia dumitale?

BARTHOLO: Dar ce credeai?

CONTELE: Te-am luat drept bunicul, străbunicul, stră-străbunicul, strămoşul ei matern,

patern, etern! Trebuie să fie cel puţin trei generaţii între ea şi dumneata!

BARTHOLO (citeşte un pergament): „Faţă de bunele şi statornicele dovezi ce ne-au fost date…”

CONTELE (lovind cu mîna pergamentul pe care-l citeşte Bartholo şi făcîndu-l să zboare): Ce nevoie am eu de toată trăncăneala asta…?

BARTHOLO: Ascultă, soldat, vrei să chem servitorii, să te pună la punct?

CONTELE: A, îţi arde de bătaie? Prea bine, începe! E meseria mea! (Arătînd pistolul de la brîu:) Uite, am şi o jucărie cu care să-i întărît! Poate că n-aţi văzut niciodată o bătălie, doamnă?

ROSINE: Nici nu vreau să văd.

CONTELE: Totuşi, nimic nu e mai tresei decît o bătălie. Închipuiţi-vă, de pildă (împingîndu-l pe doctor), mai întîi că inamicul e de o parte a ripei, şi aliaţii de cealaltă. (Rosinei, arătîndu-i scrisoarea:) Scoate-ţi batista. (Scuipă pe jos.) Asta e, chipurile, prăpastia, se-nţelege. (Rosine îşi scoate batista; contele lasă să-i cadă scrisoarea Intre ea şi el.)

BARTHOLO (aplecîndu-se): Aha!

CONTELE (ridicînd scrisoarea, spune): Ia te uită… şi eu, care eram cît p-aci să te-nvăţ tainele meseriei mele… Discretă fată mai trebuie să fii! N-ai văzut oare că de la ea din buzunar a căzut bileţelul?

BARTHOLO: Dă-mi-l! Dă-mi-1!

CONTELE: Dulciter, tăticule! Fiecare cu treaba lui. Dacă iţi cădea dumitale din buzunar o reţetă de purgativ?

ROSINE (întinde mina): Ah, acum ştiu ce era,

domnule soldat! (Ia scrisoarea, pe care şi-o ascunde în buzunărașul sorțului.)

BARTHOLO: Pleci odată, sau nu pleci?

CONTELE: Ei, hai că plec! Adio, doctore, fără supărare! Doar o mică rugăminte, sufleţelule: roagă moartea să mă mai uite cîteva campanii;n-am ţinut niciodată atît de mult la viaţă ca acum!

BARTHOLO: Pleacă odată! Dacă aş avea eu atîta trecere pe lîngă moarte!…

CONTELE: Cum să n-ai trecere? Nu eşti doctor? Dumneata faci atîtea pentru ea, încît nici ea nu-ţi. poate refuza nimic! (Iese.)

SCENA A XV-A
Bartholo, Rosine

BARTHOLO (uitîndu-se în urma lui): în sfirşit, s-a dus! (Aparte:)Să ne prefacem că n-am înţeles!

ROSINE: Trebuie să recunoşti, cu toate astea, că tînărul soldat e foarte nostim. Beat cum era, se vedea totuşi că nu-i nici lipsit de duh, nici de oarecare educaţie.

BARTHOLO: Sînt fericit, draga mea, că ne-am putut descotorosi de el. Dar nu eşti de fel curioasă să citeşti cu mine împreună hîrtia pe care ţi-a dat-o…

ROSINE: Ce hîrtie?

BARTHOLO: Cea pe care s-a făcut c-o ridică de jos, pentru ca să ţi-o poată strecura.

ROSINE: A, da! Era scrisoarea vărului meu, ofiţerul, şi-mi căzuse din buzunar.

BARTHOLO: Mie-mi vine să cred că a scos-o

chiar din buzunarul lui.

ROSINE: Doar am recunoscut-o foarte bine…

BARTHOLO: Şi ce pierzi dacă ai s-o cercetezi pul, in?

ROSINE: Nici nu şi iu ce-am făcut cu ea!

BARTHOLO (arătînd buzunar asul): Ai vîrît-o acolo.

ROSINE: Ah, da, din nebăgare de seamă!

BARTHOLO: Nici vorbă! Ai să vezi că trebuie să fie iar vreo trăsnaie!

ROSINE (aparte): Dacă nu-1 scot din sărite, n-am cum să-1 refuz…

BARTHOLO: Dă-o odată încoace, inimioaro!

ROSINE: Dar ce li s-a mai năzărit, domnule? Iar au început să te roadă bănuielile…

BARTHOLO: Dar dumneata de ce nu vrei să-mi arăţi hîrtia?

ROSINE: Îţi mai spun o dată, domnule, că hîrtia asta nu e altceva decît scrisoarea vărului meu, pe care mi-ai înmînat-o deschisă chiar dumneata ieri. Şi fiindcă despre asta veni vorba, dă-mi voie să-ţi spun verde, in faţă, că libertatea pe care ţi-o iei de a-mi cerceta scrisorile nu-mi place de loc…

BARTHOLO: Nu te înţeleg!

ROSINE: îţi desfac eu dumitale scrisorile? De unde, mă rog, îndrăzneala de a te atinge de scrisorile mele? Dacă e din gelozie, mă insulţi! Iar dacă e vorba de un abuz de autoritate uzurpată, atunci sînt şi mai revoltată!

BARTHOLO: Cum revoltată? Pină azi nu mi-ai vorbit aşa niciodată!

ROSINE: Dacă m-am stăpînit pînă astăzi, n-

am făcut-o ca să-ţi dau dreptul să mă insulţi după placul dumitale.

BARTHOLO: Despre ce insultă vorbeşti?

ROSINE: Dar cum îndrăzneşti să deschizi o scrisoare care nu este a dumitale?

BARTHOLO: Să nu îndrăznesc să deschid scrisoarea propriei mele soţii?…

ROSINE: Mai întîi că nu-ţi sînt soţie, şi-apoi de ce să te porţi mojic cu o soţie, cînd mojic nu trebuie să fii cu nimeni?

BARTHOLO: Vrei să mă scoţi acum pe mine vinovat, ca să uit de biletul acela… Vreun răvaş, fără îndoială, pe care ţi l-o fi trimis vreun amorez. Dar tot am să-1 văd, te asiguri

ROSINE: Ba n-ai să-1 vezi! Şi dacă te apropii, fug din casa asta şi cer adăpost primului venit.

BARTHOLO: Care n-are să te primească!

ROSINE Asta. rămîne de văzut…

BARTHOLO: Uiţi că aici nu sîntem în Franţa, unde se dă totdeauna dreptate femeilor. Dar ca să nu-ţi vină cumva pofta asta năstruşnică, mă duc să încui uşa.

ROSINE (în timp ce el iese): Doamne sfinte, ce-i de făcut? Să pun iute în locul ei scrisoarea vărului si să-1 las s-o ia, ca să-1 învăţ minte.

(Face schimbul, privindu-şi scrisoarea vărului în buzunar, în aşa chip încît să se zărească un colţ ieşit în afară.)

BARTHOLO (întorcîndu-se): Ei! Sper că acum am s-o pot vedea!

ROSINE: Şi cu ce drept, mă rog?

BARTHOLO: Cu dreptul recunoscut de toată lumea: dreptul celui mai tare.

ROSINE: Mai bine mor, decît s-o dau!

BARTHOLO (bătînd din picior): Doamnă, doamnă!

ROSINE (cade într-un fotoliu şi se preface că-i vine rău): Vai, ce neobrăzare!

BARTHOLO: Dă-mi scrisoarea, că de nu…

ROSINE (căzută pe spate): Nefericită Rosine!

BARTHOLO: Ce-ţi este?

ROSINE: Ce viilor groaznic!

BARTHOLO: Ros ine!

ROSINE: Mă-năbuş de furie!

BARTHOLO: I-a venit rău!

ROSINE: Mă lasă puterile! Mor!…

BARTHOLO (îi pipăie pulsul şi-şi spune): Scrisoarea! Aha! S-o citesc, fără ca ea să prindă de veste. (Continuă să-i pipăie pulsul şi-i in scrisoarea, pe care o citeşte, întorcîndu-se puţin.)

ROSINE (tot trîntită): Nenorocit o! Ah!

BARTHOLO (dă drumul mîinii ei, spunîndu-şi, aparte): Ce turbare intră in om, de vrea să afle tocmai lucrul pe care se teme să-l ştie!

ROSINE: Vai, biata Rosine!

BARTHOLO: Parfumurile astea cu care se tot dă… numai ele provoacă spasmele astea! (Citeşte dindărătul fotoliului, pipăindu-i pulsul. Rosine se ridică puţin, îl priveşte cu şiretenie, face un gest din cap şi se aşază la loc, fără să spună nimic.)

BARTHOLO (aparte): Vai, păcatele mele! E scrisoarea vărului… Afurisită gelozie! Cum s-o îmbunez acum? Cel puţin să nu afle c-am citit-o! (Se preface că o sprijină şi pune scrisoarea la loc, în buzunarul şorţului.)

ROSINE (oftează): Ah!

BARTHOLO: Ei, haide, nu-i nimic, copila mea! Mofturi, toane, nevricale, nimic altceva! Ai pulsul neschimbat. (Se duce să ia un flacon de pe măsuţă.)

ROSINE (aparte): A pus scrisoarea la loc! Foarte bine!

BARTHOLO: Dragă Rosine, ia o înghiţitură din apa asta cu alcool…

ROSINE: Nu primesc nimic de la dumneata, lasă-mă In pace!

BARTHOLO: Recunosc că m-am arătat niţel cam prea… iute, pentru un bileţel…

ROSINE: Ce, crezi că de bilet e vorba? Nu, domnule, purtarea dumitale necuviincioasă mă scoate din sărite!

BARTHOLO (îngenunchi): Iertare! Mi-am dat seama pe loc că am greşit! Iată-mă îngenuncheat la picioarele tale, şi sînt gata să repar tot răul pe care ţi l-am făcut!

ROSINE: Da, iertare! Cînd tot mai crezi că scrisoarea nu e de la vărul meu!

BARTHOLO: De la el sau de la altul, nici nu vreau să ştiu!

ROSINE (arătîndu-i scrisoarea); Vezi, aşa, cu binele faci din mine tot ce vrei. Ia-o şi citeşte-o!

BARTHOLO: Purtarea aceasta sinceră e de-ajuns să-mi alunge toate bănuielile, chiar dacă nefericitul de mine le-aş mai avea vreodată,

ROSINE: Citeşte-o odată, domnule!

BARTHOLO (retrăgîndu-se): Să mă ferească Dumnezeu, nu!… Niciodată n-aş face mojicia asta!

ROSINE: Dacă refuzi, mă superi!

BARTHOLO: Socoteşte asta drept o dovadă a

încrederii mele absolute şi a ispăşirii mele pentru greşeala de adineaori. Mă duc s-o văd pe biata Marcelline, căreia Figaro, nu ştiu de ce, i-a luat sînge de la un picior. Nu vii şi tu?

ROSINE: Viu într-o clipă.

BARTHOLO: Şi fiindcă ne-am împăcat, dă-mi mîna, fetiţo… Dacă ai putea să mă iubeşti, vai, ce fericită ai fi!

ROSINE (lăsînd ochii în jos): Ah, dacă ai putea să-mi placi, cum te-aş mai iubi!…

BARTHOLO: O să-ţi plac, n-ai nici o grijă, o să ţi plac, dacă-ţi spun eu că o să-ţi plac!…

SCENA A XVI-A

ROSINE (îl priveşte cum se îndepărtează): Ah, Lindor!… Spune că o să-mi placă! Ia să citesc scrisoarea asta, care era cît p-aci să-mi prilejuiască atîtea neplăceri, (Citeşte şi exclamă:)

Vai de mine, am citit-o prea tîrziu! Mă sfătuieşte s-o ţin tot într-o ceartă cu tutorele meu… Ce minunată ocazie am avut, şi cum am lăsat-o să-mi scape! Cînd am întins mîna să iau scrisoarea… simţeam cum roşesc pînă în vîrful urechilor! Are dreptate tutorele meu: mai am mult pînă să-nvăţ bunele maniere, care, cum spune el, în lumea mare asigură femeii o ţinută în orice împrejurare! Un bărbat nedrept izbuteşte însă să facă dintr-o femeie, fie ea chiar nevinovăţia întruchipată, o vulpe vicleană…

ACTUL AL III-LEA

SCENA I

BARTHOLO (singur şi dezolat): Ce toane! Ce toane! Şi părea că se liniştise… Aş vrea să ştiu şi eu, cine dracu i-a vîrît acum în cap să nu mai vrea să ia lecţii cu don Bazile? Ştie că el e amestecat în chestia cu însurătoarea mea… (Cineva bate la uşă.) Dă-te peste cap să placi femeilor, şi dacă ai pierdut cumva din vedere te miri ce, o nimica toată, atunci… (Bătăi repetate în uşă.) Ia să vedem cine-o mai fi!

SCENA A II-A

Bartholo; Contele, travestit în student

CONTELE: Pacea şi bucuria să-şi facă veşnic sălaş în casa asta!

BARTHOLO (cu bruscheţe): Nici o urare n-a fost vreodată mai nimerită. Ce doreşti?

CONTELE: Domnule, eu sînt Alonzo, bacalaureat, licenţiat…

BARTHOLO: Nu-mi trebuie profesor!

CONTELE: …elevul lui don Bazile, organistul catedralei, care are onoarea de a da lecţii de muzică doamnei, pupila dum…

BARTHOLO: Bazile! Organistul! Care are onoarea… Asta stiu. Treci la chestie!

CONTELE (aparte): Ce om! (Tare:) O indispoziţie subită, ce-1 sileşte să stea în pat…

BARTHOLO: Să stea în pat! Bine-a făcut că te-a trimis să-mi spui. Mă duc numaidecît să-1 văd.

CONTELE (aparte): Ei, drace (Tare:) Cînd zic în pat, domnule, înţeleg... în casă.

BARTHOLO: Chiar dacă nu-i cine ştie ce lucru grav, ia-o înainte, te urmez...

CONTELE (încurcat): Domnule, am primit însărcinarea să... oare nu ne-aude nimeni?

BARTHOLO (aparte): Să fie vreun pungaş? (Tare:) Nici o grijă, misteriosule cavaler! Ţine-ţi cumpătul, dacă ţi-e cu putinţă, şi vorbeşte!

CONTELE (aparte): Afurisit moşneag! (Tare:) Don Bazile m-a însărcinat să vă comunic...

BRTHOLO: Vorbeşte tare! Sînt fudul de-o ureche...

CONTELE (ridicînd vocea): Cum să nu, cu plăcere! Contele Almaviva, care locuia în centrul oraşului...

BARTHOLO (speriat): Vorbeşte mai încet! Vorbeşte mai încet!...

CONTELE (mai tare): ...s-a mutat azi dis-de-dimineaţă. Cum eu sint acela prin care a aflat că domnul conte Almaviva...

BARTHOLO: încet... vorbeşte încet, te rog!

CONTELE (pe acelaşi ton): ... se află în oraş, şi cum tot eu am descoperit că seniora Rosine i-a scris...

BARTHOLO: I-a scris? Vorbeşte mai încet, scumpe prietene, te implor! Hai, ia loc aici şi să vorbim ca doi prieteni. Ai descoperit, ziceai, că Rosine...

CONTELE (grav): într-adevăr! Bazile, ca bun

prieten ce vă este şi îngrijorat de corespondenţa asta, m-a rugat să vă arăt scrisoarea ei; însă, aşa cum văd că luaţi dumneavoastră lucrurile…

BARTHOLO: Ei, cum asta? Da’ de unde! Le iau aşa cum trebuie. Numai că… n-ai putea vorbi mai încetişor?

CONTELE: Mi-aţi spus că sînteţi cam fudul de-o ureche…

BARTHOLO: S-avem iertăciune, senior Alonzo, dacă m-ai găsit neîncrezător şi cam aspru! E drept, dar asta fiindcă sînt pretutindeni înconjurat numai de intriganţi şi fiindcă la tot pasul mi se întind fel de fel de capcane… Şi, apoi, înfăţişarea dumitale, vîrsta, ţinuta… s-avem iertare! Nu te supăra… Ei, scrisoarea e la dumneata?

CONTELE: Aşa mai înţeleg şi eu să stau de vorba, domnule… Dar tare mi-e teamă să nu tragă cineva cu urechea…

BARTHOLO: Ei, cine-ar putea să ne asculte? Toţi servitorii mei au căzut pe brînci. Rosine, de furioasă ce e, s-a încuiat în odaia ei. A intrat Necuratul în casa asta. Totuşi, ca să fim siguri… (Se dace şi deschide încet uşa de la odaia Rosinei.)

CONTELE (aparte): De ciudă, m-am dat legat singur. Acum să nu-i dau scrisoarea… ar însemna s-o iau din loc: atunci, mai bine nu veneam! Să i-o arăt!… Ah, de-aş putea-o anunţa pe Rosine, şi cu ştirea ei să i-o arăt, ar fi o adevărată lovitură de maestru!

BARTHOLO (se întoarce în vîrful picioarelor): Stă pe un scaun la fereastră, cu spatele spre uşă şi e cufundată în recitirea unei scrisori pe care a

primit-o de la vărul ei, ofiţerul, şi pe care eu i-am dat-o deschisă. Ia s-o vedem acum pe-a ei…

CONTELE (dîndu-i scrisoarea Rosinei): Uite-o!(Aparte:) Scrisoarea mea o reciteşte ea!

BARTHOLO (citeşte): „De cînd mi-ai destăinuit numele şi rangul dumitale…” Ah, ce perfidă!… E chiar scrisul ei, nu-ncape nici o îndoială!

CONTELE (speriat): Vorbiţi mai încet, e rîndul meu să vă rog!

BARTHOLO: Îţi rămîn îndatorat, dragul meu…

CONTELE: Cînd toate se vor termina cu bine, dacă veţi crede că-mi mai datoraţi ceva, bunăvoinţa dumneavoastră… Judecînd după cele puse la cale de don Bazile, împreună cu un om de legi…

BARTHOLO: Cu un om de legi? In vederea căsătoriei mele?

CONTELE: V-aş fi răpit eu timpul altfel? M-a însărcinat să vă spun că totul va fi gata pentru mîine. Aşa că, dacă ea se va împotrivi…

BARTHOLO: Sigur se va împotrivi!

CONTELE (vrea să-şi ia scrisoarea înapoi, dar Bartholo se fereşte): …atunci iată momentul în care vă voi putea veni eu în ajutor: o să-i arătăm propria ei scrisoare, si, la nevoie (cu un aer de mister), pot chiar să-i spun că mi-a dat-o o femeie, de dragul căreia contele a părăsit-o. Pricepeţi ca tulburarea, ruşinea, ciuda, pe loc ar putea-o face să…

BARTHOLO (rîzind): Calomnia! Prietene, acum nu mai am nici o îndoială că vii din partea

lui Bazile! Dar ca nu cumva să i se pară toate astea cusute eu aţă albă, n-ar fi oare mai nimerit să te cunoască de pe acum?

CONTELE (stăpînindu-şi un gest de bucurie): Asta era şi părerea lui don Bazile! Dar cum să facem? E tîrziu… în puţinul timp cit ne mai rămîne…

BARTHOLO: Îi voi spune că vii să ţii locul lui don Bazile. Poate vei binevoi chiar să-i dai o lecţie de muzică…

CONTELE: Ga să vă fiu dumneavoastră pe plac, aş fi în stare să fac orice. Însă trebuie să luaţi bine seama: toate poveştile astea cu aşa-zişi profesori sînt tertipuri învechite, mijloace arhicunoscute, de comedie răsuflată: dacă îi pătrunde în suflet ghimpele îndoielii?

BARTHOLO: Dacă te recomand eu!… Şi-apoi, cu înfăţişarea pe care o ai… Pari mai curînd un amorez mascat, decît un prieten moralist, care complotează cu tutorii…

CONTELE: Zău? Socotiţi că înfăţişarea mea poate ajuta într-adevăr la toată înşelătoria asta?

BARTHOLO: Nici cel mai isteţ păcălici nu te-ar putea ghici. Ea are nişte toane îngrozitoare astă-seară. Dar pentru asta e de-ajuns să te vadă acum… Clavecinul e în salonul de-alături. Distrează-te cu el, cît o aştepţi; voi face pe dracu-n patru ca să ţi-o aduc aici!

CONTELE: Să nu care cumva să-i vorbiţi de scrisoare!

BARTHOLO: înainte de clipa hotărîtoare? N-ar mai avea nici un efect… Nu trebuie să-mi spui un lucru de două ori mie; zău, nu-i nevoie! (Iese.)

SCENA A III-A

CONTELE (singur): Uf, sint salvai! Greu mai e de sucit diavolul ăsta de bătrîn! Figaro ii cunoaşte foarte bine! Mă vedeam minţind, şi asta mă făcea să par nătăifleţ şi stîngaci… Şi are nişte ochi! Pe legea mea, dacă numi trăsnea deodată prin cap chestia cu scrisoarea, m-ar fi dat afară ca pe-un nătărău, ce mai incolo-ncoace… Ei, dar se cam ciondănesc dincolo! Dar dacă se încăpățînează să nu vină? Ia s-ascultăm un pic… Ea se-mpotriveşte, nu vrea să iasă din odaia ei. Degeaba, m-am lins pe bot! (Trage cu urechea din nou.) Ba nu, vine! Să nu mă zărească chiar în clipa în care va intra (intră în salonaș..)

SCENA A IV-A
Contele, Rosine, Bartholo

ROSINE (prefăcîndu-se furioasă): Orice mi-ai spune, domnule, e vorbă de clacă. Sînt hotărîtă: nu mai vreau s-aud vorbindu-mi-se de muzică!

BARTHOLO: Ascultă-mă o clipă, copila mea; uite, dumnealui e domnul Alonzo, elevul şi prietenul lui don Bazile, ales de el ca martor şi Ia cununie. Muzica te va linişti, crede-mă!

ROSINE: O, cît despre asta, poți să-ți iei gîndul…

De datat îmi arde mie astă-seară? Dar unde ţi-e maestrul acela, pe care nu cutezi să-l trimiţi

odată ia plimbare? îi fac eu la iuţeală socoteala, şi lui, şi lui Bazile! (îşi zăreşte iubitul şi scoate un ţipăt.) Ah!…

BARTHOLO: Ce ai?

ROSINE (foarte tulburată, apăsîndu-şi mîinile pe inimă): Vai, Doamne!… Vai, domnule!…

BARTHOLO: Iar i s-a făcut rău! Senior Alonzo!…

ROSINE: Nu, nu mi s-a făcut rău, însă… întorcîndu-mă…

CONTELE: V-aţi scrîntit piciorul, doamnă?

ROSINE: Da, într-adevăr, mi-am scrîntit piciorul!…M-a fulgerat o durere groaznică!

CONTELE: Mi-am dat seama numaidecît…

ROSINE (privindu-l pe conte): Şi durerea mi-a răspuns drept în inimă.

BARTHOLO: Un scaun, un scaun… Nu-i nici un fotoliu pe-aici? (Se duce să aducă unul.)

CONTELE: Ah, Rosine!

ROSINE: Cenesocotinţă!

CONTELE: Am o grămadă de lucruri foarte importante să-ţi spun.

ROSINE: N-are să ne slăbească nici o clipă.

CONTELE: Va veni Figaro, să ne-ajute!

BARTHOLO (aducînd un fotoliu): Uite, micuţo, aşează-te! Nu prea văd cum are să poată lua ea astă-seară lecţii domnule student. Rămîne pentru altă dată. Adio!

ROSINE (contelui): Nu, aşteaptă puţin! Durerea parcă mi-a mai trecut. (Lui Bartholo:) Mi se pare că am fost nedreaptă cu dumneata, domnule: vreau să-ţi urmez exemplul, îndreptîndu-mi greşeala…

BARTHOLO: Ah, ştiam eu, inimioara ei, pîine caldă, nu altceva... Dar după asemenea spaimă, copila mea, nu voi îngădui să ţi se impună nici cea mai mică sforţare. Adio, adio, domnule licenţiat!

ROSINE (contelui): O clipă, te rog. (lui Bartholo:) Dacă mă împiedici să-ţi dovedesc părerea mea de rău luînd lecţia de muzică, am să Tiu nevoită să cred, domnule, că nu doreşti să-mi dai prilejul de a-mi îndrepta greşeala!

CONTELE (către Bartholo, aparte): Dacă vreţi să mă ascultaţi pe mine, n-o contraziceţi!

BARTHOLO: Fie cum doreşti, iubita mea! Şi, ca să vezi cit de departe e de mine gîndul de a te supăra, stau şi eu aici, cu voi, tot timpul cît o ţine lecţia.

ROSINE: Nu, nu, domnule! Ştiu că muzica pentru dumneata n-are nici un farmec.

BARTHOLO: Te asigur că astă-seara o să mă încînte!

ROSINE (aparte, contelui): Ah, stau ca pe jăratec!

CONT ELE (luînd nişte note de pian): Asta este ce doriţi să cîntaţi, doamnă?

ROSINE: Da, e o bucată foarte frumoasă din Prevederea, zadarnică.

BARTHOLO: Iar Prevederea zadarnică!

CONTELE: E ultima noutate a zilei! O imagine, destul de viu redată, a primăverii, Dacă doamna vrea s-o încerce...

ROSINE (privindu-l pe conte): Cu mare plăcere! Priveliştea primăverii mă incintă: e tinereţea naturii. Se pare că, ieşind din iarnă, simţirea inimii sporeşte şi mai mult, întocmai cum

un sclav, ţinut multă vreme în robie, gustă cu şi mai mare bucurie farmecul libertăţii ce i se dăruieşte.

BARTHOLO (încet, contelui): îi mişună în cap gărgăuni din romane…

Comele (încet): Vă daţi seama cum, din pricina lor, ne vine nouă apa la moară?

BARTHOLO: Doar nu-s prost! (Se aşază în fotoliul pe care-l ocupase Rosine.)

ROSINE (cîntă):

I
Cînd pe cîmpie
Viaţa renvie,
Şi primăveri
Vestesc plăceri,
Focul vieţii,.
Topind nămeţii,
Inimi curate
Şi flori străbate.
De pe la stîne
Si din cătune.
Turmele blînd
Pornesc, păscînd
Iarba ce creşte,
Care-nverzeşte
Line coline,
De freamăt pline.
Să te-n fioare,
Dan glas mioare.
Clini credincioşi
Latră voioşi.
Doar Lindor, răpus, de dor,

Se tot gîndește
La o ciobăncuţă,
Care-i e dragă şi care-l iubeşte.

II
Lăsindu-și măicuţa.
Porni ciobăncuța,
Cîntînd mereu,
Spre alesul său.
În cîntec ea
Şi-a pus nădejdea,
Dar va putea
Goni primejdia?
Behăit de oi,
Ghiersul de cimpoi,
Cîntul de botgroşi,
Anii ei frumoşi,
Toate o frămîntă,
Toate o incintă.
Iat-o, sărmana,
Sporindu-şi rana,
Arsă de dor
Dup-al ei Lindor.
El pe furiş o prinde
Şi o sărută.
Dar fata s-aprinde,
Nu se dă bătută.

III
Mii de suspine,
Făgăduieli,
Şoapte de dor pline,
Şoşeli, momeli

Şi vorbe de clacă
Ei încep să-i placă.
Furia o să-i treacă
Şi curînd se-mpacă.
Dacă vreun gelos,
Urîcios, scîrbos,
Ar căta-n plăcerea
Lor să-şi toarne fierea,
Ei, fără de grabă,
Şi-ar vedea de treabă.
Fierea lui nu poate
Pîn' la ei răzbate.
Taina în iubire
Naşte fericire.
Ş-apoi, cînd iubeşti,
Dacă te fereşti,
Plăcerea-ţi sporeşti.

(Ascultînd-o, Bartholo a aţipit. În partea a. doua, a cupletului, contele îşi ia inima în dinţi şi apucă o mînă a Rosinei, pe care o acoperă de sărutări. Emoţia încetineşte cîntecul Rosinei, ii slăbeşte şi sfîrşeşte chiar prin a-i tăia glasul în mijlocul unui vers, la cuvintele „Ş-apoi cînd iubeşti, dacă te fereşti". Orchestra se adaptează mersului melodiei, potolindu-şi acompaniamentul şi încetînd o dată cu ea. Lipsa acestui zgomot, care-1 adormise pe Bartholo, ii face acum să se trezească. Contele îşi revine, Rosine şi orchestra reiau brusc cîntecul. Ducă scena se repetă, urmează acelaşi joc.)

CONTELE: Într-adevăr, e o bucată încîntătoare, şi doamna o interpretează cu multă

înţelegere…

ROSINA: Mă măguliţi, domnule! Meritul revine in întregime maestrului.

bartholo (căscînd): Eu cred c-am aţipit niţeluş in timpul acestei bucăţi încîntătoare. Ce

Vreţi, am atiţia pacienţi! Du-te, vino, învîrteşte-te, suceşte-te, aşa că, dac-apuc să m-aşez, bietele mele picioare… (Se ridică şi dă la o parte fotoliul.)

ROSINE (încet, contelui): Şi Figaro nu mai vine!

CONTELE: Să căutăm să cîştigăm timp!

BARTHOLO: Dar, dragă licenţiatule, cred că i-am mai spus şi bătrînului Bazile, de ce nu-i dă să-nveţe lucruri mai vesele, decît ariile astea lungi, care ba urcă, ba coboară, gargarisindu-se, rostogolindu-se, cu hi, ho, de parc-ar fi bocete de mormîntare, nu alba! N-auzi, colo, un cîntecel din cele care se cîntau pe vremea cînd eram şi eu tinăr şi care-s lesne de ţinut minte! Cite d-astea nu ştiam eu altădată!… Uite, de pildă… (În timp ce fredonează refrenul unei melodii, caută cuvintele, scărpinîndu-se în cap, apoi cîntă, pocnind din degete, şi dansează cu genunchii îndoiţi, aşa cum fac moşnegii):

Nu vrei, Rosina,
Să-mi fii regină?
Vin să-ţi alegi
Mire din regi…

(Contelui, surîzînd:) fapt, în cîntec e vorba de Fanchina, dar eu am pus în loc Rosina, ca să-i fac și plăcere, şi-apoi, de, trebuie să se potrivească cu împrejurarea… Ha, ha, ha, ha! Straşnic, nu-i aşa?

CONTELE (rîzînd): Ha, ha, ha, ha! Cum nu se poate mai bine!

SCENA A V-A

BARTHOLO (cîntă):
Nu vrei, Rosina,
Să-mi fii regină
Nici dintre regi
N-ai să-ţi alegi
Mire ca mine,
Frumos şi bine…
E drept că nu sint
Făt-Frumos,
Dar nu mă las eu mai prejos
Şi nu mă dau pe cinci flăcăi,
Căci în amor mănînc văpăi,
Iar cînd e noaptea mai în toi
E negru orişice cotoi.

(Reia ultima parte, dansînd. Figaro, în spatele lui, îl maimuţăreşte.)

E drept că nu sînt Făt-Frumos…

(Observîndu-l pe Figaro:) Hai, intră, domnule bărbier. Apropiere… Eşti încîntător!

FIGARO (salută): Ce-i drept, domnule, mi-a mai spus-o şi mama pe vremuri, dar de-atunci m-am mai schimbat niţel! (Contelui, aparte:) Bravo, monseniore!… (în tot timpul acestei scene, contele caută în fel şi chip să strecoare o vorbă Rosinei, însă privirile îngrijorate ale tutorelui îl împiedică de fiecare dată, ceea ce determină un joc mut al

actorilor, paralel cu răfuiala dintre Bartholo şi Figaro.)

BARTHOLO: Iar ai venit să doftoriceşti, să pui lipitori, cataplasme, clistire şi să-mi betegeşti toată casa?

FIGARO: Doar nu în fiecare zi e duminică, domnule! Cu toate astea, v-aţi putut convinge că – fără să mai vorbim de îngrijirile zilnice – or i de cîte ori e nevoie, zelul meu n-aşteaptă nici măcar să-i dau ordin, că și…

BARTHOLO: Zelul dumitale n-o fi aşteptînd! Da? ce-i spune zelul dumitale nenorocitului aceluia care-mi tot cască şi-mi doarme de-a-mpicioarele, ziua în amiaza mare? Şi celuilalt, care de trei ceasuri îmi tot strănută, de-i plesnește ţeasta ți-i sar creierii? Lor, să le văd, ce le spui?

FIGARO: Ce le spun?

BARTHOLO: Da.

FIGARO: O să le spun… Ei, ce naiba, o să-i spun celui care cască „du-te Ia culcare”, iar celui care strănută „să-ţi fie de bine”. N-aveţi grijă… Nu asta o să vă sporească pomelnicul cheltuielilor.

BARTHOLO: Asta sigur că nu, insă luatul singelui w şi doctoriile le-ar cam spori, dacă mi-aş pune eu mini ea cu ele. Şi, oare, tot zelul te-a făcut să-i legi ochii bietului meu catîr? Sau poate crezi că miraculoasa dumitale cataplasmă o să-i redea vederea?

FIGARO: Dură n-o să-i redea vederea, cel pul in nu se poate spune c-o să-l împiedice să vadă!

BARTHOLO: Dar să te prind eu că mi-o pui la socoteală! Asia ar fi culmea obrăzniciei!

FIGARO: Ce să-i Taci, domnule? Oamenii,

neavînd de ales decît intre prostie şi nebunie – In care persoana mea nu vede nici un profit –, eu, cel puţin, vreau să gust plăcerea; aşadar, trăiască bucuria! Cine ştie dacă peste trei săptămîni nu vine sfîrşitul lumii…

BARTHOLO; Domnule filozof, ai face mai bine să-mi plăteşti cei o sută de scunzi pe care mi-i datorezi, cu dobînda lor, şi asta pe dată. Atît îţi spun!

FIGARO: Pui la îndoială cinstea mea, domnule? Cei o sută de scunzi ai dumitale! Mai b inepţi i-aș datora toată viața decît să neg măcar o singură clipă această datorie!

BARTHOLO: Ei, dar ia spune-mi, cum i-au plăcut fetiţei tale bomboanele pe care i le-ai adus?

FIGARO: Ce bomboane? Ce vrei să spui?

BARTHOLO: Ei, da, bomboanele alea puse într-o punguliţă făcută dintr-o hîrtie de scrisori, azi-dimineaţă…

FIGARO: Samă ia dracu, dacă…

ROSINE (intervenind): Cel puţin, ai avut grijă să-i spui că sînt din partea mea, cum te rugasem, domnule Figaro?

FIGARO: Ah, da, bomboanele de azi-dimineaţă? Vai, ce zăpăcit sînt! Uitasem cu totul de ele… Ah, erau minunate, doamnă, erau delicioase 1

BARTHOLO: Minunate! Delicioase! Sigur, sigur, domnule bărbier, acum fă-te că-ţi aduci aminte, drege-o, dacă poţi! Frumoasă meserie ţi-ai ales, n-am ce zice!

FIGARO: Ce mai e şi asta, domnule doctor?

BARTHOLO: Meseria asta are să-ţi facă o

reputaţie splendidă!

FIGARO: O voi susţine, domnule!

BARTHOLO: Vrei să spui c-ai s-o suporţi!

FIGARO: Cum vrei s-o iei, domnule!

BARTHOLO: Văd că mă iei cam de sus! Află de la mine, domnule, că cu un prost, eu niciodată nu mă dau bătut!

FIGARO (întorcîndu-i spatele): Aici e deosebirea dintre noi, eu ii dau totdeauna prostului dreptate.

BARTHOLO: Ha? Ce toi îndrugă ăla acolo, domnule student?

FIGARO: Crezi că au de-a face cu un bărbier oarecare, de la ţară, care n-a învăţat în viaţa lui altceva decît să mînuiască briciul? Află, domnule, că eu la Madrid am mînuit condeiul, şi că dacă nu erau confraţii invidioşi…

BARTHOLO: De ce n-ai rămas la Madrid? Cine te-a pus să vii aici, să-ți schimbi meseria?

FIGARO: Fiecare face ce poate: pune-te şi dumneata în locul meu…

BARTHOLO: Să mă pun in locul dumitale? Nu, ia gîndeşte-te ce de prostii aş fi obligat să îndrug…

FIGARO: Ai şi început, şi încă destul de bine, domnule! N-are decît să spună şi confratele dumitale, care văd că stă aici, căscînd gura…

CONTELE (revenindu-şi): Eu… eu nu sînt confratele domnului.

FIGARO: Nu? Văzîndu-vă aici, în consult, credeam că urmăriţi acelaşi lucru…

BARTHOLO (furios): Dar spune o dată, pentru ce-ai venit? Ai cumva vreo scrisoare urgentă

pentru doamna, chiar astă-seară? Hai spune, doreşti poate să mă retrag?

FIGARO: Cum îi mai bruftuieşti, domnule, pe bieţii oameni! Ei bine, află că am venit să te rad, asta-i tot. Nu e azi ziua dumitale ele ras?

BARTHOLO: Treci mai tîrziu.

FIGARO: A, da, să mai vin o dată! Toată garnizoana se doftoriceşte la mine mîine dimineaţă: am obţinut concesiunea prin protectorii mei. Spune şi dumneata dacă am eu timp de pierdut... Binevoieşte domnul să treacă în camera sa?

BARTHOLO: Nu, domnul nu binevoieşte de fel să treacă în camera sa! La urma urmei... cine te împiedică să mă razi chiar aici?

ROSINE (cu dispreţ): Ce bărbat binecrescut! De ce nu te-ai rade la mine în cameră?...

BARTHOLO: Te-ai supărat? Iartă-mă, copila mea, dar tu trebuie să-ți termini lecţia, și eu țineam să nu pierd nici un minut plăcerea de a te asculta.

FIGARO (încet, contelui): N-o să-1 urnim de-aici! (Tare:) Ei, L'Eveille, La Jeunesse! Ligheanul, apa şi tot ce-i trebuie domnului pentru bărbierit!

BARTHOLO: Aşa, aşa, strigări acum! Betegiţi prăpădiţi, fleşcăiţi de tratamentul dumitale, ce puteam să fac decît să-i trimit la culcare?

FIGARO: Ei, atunci n-am încotro! Mă duc eu s-aduc cele trebuitoare! Sint în odaia dumitale, nu-i aşa? (încet, contelui:) Vreau să-1 alung de-aici!

BARTHOLO (scoate legătura de chei, dar se răzgîndeşte): Nu, mai bine mă duc eu singur. (fiicei, contelui, în timp ce iese;) Fii cu ochii in

patru, te rog!

SCENA A VI-A

FIGARO: Straşnic prilej ara avut şi ne-a scăpat printre degete! Cît p-aci să-mi dea mie legătura de chei... Nu e printre ele şi cheia oblonului cu gratii?

ROSINE: E cea mai nouă dintre toate.

SCENA A VII A
Bartholo, Figaro, Contele, Rosine

BARTHOLO (revenind, aparte): Să ştii că nu-mi mai dau seama ce fac! Cum naiba îmi veni să-1 las pe afurisitul ăsta de bărbier? (lui Figaro:) Poftim! (îi dă cheile.) Găseşti tot ce trebuie ia odaia mea, sub birou... dar nu care cumva să pui mina pe ceva!

FIGARO: Dracu să mă ia! Asta mi-ar mai lipsi, bănuitor cum eşti! (Aparte, ieşind:) Iată cum are grijă Gerul de cei nevinovaţi!

SCENA A VIII-A
Bartholo, Contele, Rosine

BARTHOLO (încet contelui): Ăsta-i caraghiosul care a dus contelui scrisoarea.

CONTELE: Are chiar şi mutră de pezevenghi!

BARTHOLO: N-o să mă mai tragă el pe

sfoară!

CONTELE: Cred că în privinţa asta ce era mai greu s-a făcut…

BARTHOLO: Gîndindu-mă bine, mi-am dat seama că e mult mai cuminte să-l trimit în odaia mea decît să-1 las aici cu ea.

CONTELE: N-ar fi putut să-şi spună o vorbă, eu ce păzeam?

ROSINE: Frumos vă sade, domnilor, să tot vorbiţi în şoaptă! Cu lecţia mea cum rămîne? (Se aude un zgomot ca de oase sparte.)

BARTHOLO (strigînd): Ce-a fost asta? Ce-aud?

Ticălosul de bărbier trebuie să fi spart pe scări tot ce-aveam mai frumos în trusa! (Fuge afara.)

SCENA A IX-A

Coatele, Rosine

CONTELE: Să folosim prilejul acestei clipe, pe care iscusinţa lui Figaro ne-o dăruieşte. Te conjur, doamnă, acordă-mi astă-seară o întrevedere de cîteva minute, fără de care nu te-aş putea smulge din sclavia în care eşti gata să cazi!

ROSINE: Ah, Lindor!

CONTELE: Acum pot să mă caţăr la fereastra zăbrelită! Cît despre scrisoarea pe care am primit-o azi-dimineaţă, m-am văzut silit s-o…

SCENA A X-A

Rosine, Bartholo, Figaro, Contele

BARTHOLO: Nu mă înşelasem! Cioburi, numai cioburi, toate!

FIGARO: Şi ce mare nenorocire, ce faci atîta tămbălău? E un întuneric pe scară, de poţi să-ţi bagi şi degetele-n ochi! (Arată contelui cheia.)Cînd mă urcam, una din chei s-a agăţat…

BARTHOLO: Dacă nu bagi de seamă! Auzi, să agăți o cheie! Ce om!

FIGARO: Dacă nu-1 place, caută-ţi altul mai iscusit!

SCENA A XI A
Aceiaşi, don Bazile

ROSINE (speriată, aparte): Don Bazile!

CONTELE (aparte): Dumnezeule!

FIGARO (aparte): Drace!

BARTHOLO (ieşindu-i în întîmpinare): Ah, Bazile, prietenie, bine că le-ai făcut sănătos! Boala (lumi! a Ic n-a avut, aşadar, urmări prea grave… Domnul Alonzo mă cam băgase la idei în ce pir iveşte starea dumitale; întreabă-1.. chiar mă pregăteam să vin să te văd, și dacă el nu m-ar fi reținut…

BAZILE (mirat): Domnul Alonzo?…

FIGARO (hulind din picior): Ei, fir-ar să fie! Acum altă încurcătură! Două ceasuri, pentru o păcătoasă de barbă!… Parşivă meserie!

BAZILE: (privindu-i pe toţi): N-aţi vrea să-mi faceţi plăcerea, domnilor, de a-mi spune şi mie…

FIGARO: Dumneata să vorbeşti după ce-am să plec eu!

BAZILE: Dar s-ar cuveni…

CONTELE: S-ar cuveni să taci, Bazile! Domnul doctor ştie absolut totul. I-am comunicat eu cum m-ai însărcinat să dau lecţia de muzică în locul dumitale.

BAZILE (din ce în ce mai mirat): Lecţia de muzică!… Alonzo!…

ROSINE (lui Bazile): Taci o dată din gură!

BAZILE: Şi ea!

CONTELE (încet, lui Bartholo): Şopteşte-i la ureche că sîntem înţeleşi!

BARTHOLO (aparte, lui Bazile): Nu cumva să ne dai de gol, Bazile, să zici că nu-i elevul dumitale… Strici totul!

BAZILE: Aha, ahaa!

BARTHOLO (tare): într-adevăr, Bazile, n-am văzut om aşa de talentat ca elevul dumitale!

BAZILE (uluit): Elevul meu… (încet:) Eu venisem să-ţi spun că s-a mutat contele.

BARTHOLO (încet): O ştiu, taci o dată!

BAZILE: Cine ţi-a spus?

BARTHOLO (încet): El, bineînţeles.

CONTELE (încet): Eu, fireşte. Ascultaţi, vă rog!

ROSINE (încet, lui Bazile): Ţi-e aşa de greu să-ţi ţii gura?

FIGARO (încet lui Bazile): Hei, păpălugă lungă!

Parcă-i surd!

BAZILE (aparte): Pe cine naiba şi-au pus în gînd să păcălească? Văd că aici taina o ştie toată

lumea!

bartholo (tare): Ei, Bazile, ce-i eu jurisconsultul dumitale?

FIGARO: Ai toată seara înainte ca să discuţi despre jurisconsult!

BARTHOLO (lui Bazile): Numai un cuvînt: spune-mi dacă eşti mulţumit de jurisconsultul ales…

BAZILE (speriat): Jurisconsultul?

CONTELE (zîmbind): Nu l-ai văzut pe jurisconsult?

BAZILE (pierzindu-şi răbdarea): Nu, nu l-am văzut pe jurisconsult.

CONTELE (lui Bartholo, aparte): Vrei să-ţi dea explicaţii aici, în faţa ei? Expediază-1! bartholo (încet, contelui): Ai dreptate… (lui Bazile:) Dar cum de ţi s-a întîmplat să te-mbolnăveşti, aşa, deodată? bazile (furios): Nu te înţeleg! contele (dîndu-i pe ascuns o pungă): Domnul doctor te întreabă ce cauţi aici, în halul ăsta de bolnav cum eşti…

FIGARO: E galben ca un mort.

BAZILE: A… înţeleg…

contele: Du-te şi te culcă, dragă Bazile. Nu arăţi de loc bine şi ne vîri pe toţi in sperieţi. Du-te si te culcă!

FIGARO: Ce faţă răvăşită are! Du-te şi te culcă! bartholo: Pe onoarea mea, are febră, dogorăşte de la o poştă. Du-te şi te culcă!

ROSINE: Cine te-a pus să te scoli din pat? Dac-o fi ceva molipsitor? Du-te de te culcă!

BAZILE (în culmea uimirii): Să mă duc să mă culc!

TOŢI ACTORII ÎMPREUNĂ: Bineînţeles!

BAZILE (privindu-i): într-adevăr, domnilor, cred că n-aş face rău să mă retrag, încep să nu mă prea simt în apele mele aici!

Bartholo: Pe mîine, dacă te vei simți mai bine!

CONTELE: Bazile, o să trec pe la dumneata dis-de-dimineață!

FIGARO: Ascultă-mă pe mine, stai în pat, la căldurică!

ROSINE: Buna seara, don Bazile!

BAZILE (aparte): Să mă ia dracu, dacă înţeleg, măcar atîtica! De n-ar fi punga asta…

TOŢI: Bună seara, don Bazile, bună seara!…

BAZILE (plecînd): Bine, bine! Bună seara, bună seara! (îl conduc toți, rîzînd.)

SCENA A XII-A

Aceiaşi, fără don Bazile

BARTHOLO (cu un aer important): Omul acesta e departe de a fi sănătos.

ROSINE: Avea o privire rătăcită…

CONTELE: L-o fi tras vreun curent…

OARO: Aţi văzut cum vorbea singur? Ce ţi-e şi cu bieţii oameni!

(Lui Bartholo:) Ei, te-ai hotărît de data asta? (Îi pune un fotoliu foarte departe de conte şi îi întinde un şervet.)

CONTELE: înainte de-a încheia, doamnă, trebuie să vă spun cîteva lucruri de cea mai mare însemnătate pentru progresul artei pe care arn onoarea a v-o preda. (Se apropie şi-i vorbeşte

încet la ureche.)

BARTHOLO (lui Figaro): Ei, mai domol! Parc-ai face-o dinadins: te tot vîri în mine şi mi te aşezi în faţă, parcă înadins, ca să mă împiedici pe mine să văd…

CONTELE (încet, Rosinei): Avem cheia oblonului zăbrelit, și la miezul nopţii vom fi aici, intrînd pe fereastră.

figaro (punîndu-i lui Bartkolo şervetul la gît): Să vezi ce? Ce-i de văzut? Aş mai înţelege, dacă ar fi vorba de-o lecţie de dans… dar muzica, să asculţi o lecţie de muzică… Aoleo! Vai!…

BARTHOLO: Ce ţi s-a întîmplat?

FIGARO: Nu ştiu ce mi-a intrat în ochi. (îşi apropie capul de fala lui Bartholo.)

BARTHOLO: Nu te freca la ochi!

FIGARO: În ochiul sting… Eşti bun să vezi ce am? Suflă, suflă tare! (Bartolo ti ia capul în mîini, se uita pe deasupra, li dă apoi un brînci puternic şi se duce în spatele îndrăgostiţilor, să audă ce vorbesc.)

CONTELE (încet, Rosinei): Cit despre scrisoarea ce mi-ai trimis-o, m-am găsit pus într-o mare încurcătură: ca să pot rămîne aici…

FIGARO (de la distanţă, ca să-i avertizeze): Hm! Hm!

CONTELE: Deznădăjduit că şi de data asta tot zadarnic venisem travestit…

BARTHOLO (făcîndu-şi loc între ei): Zadarnic travestit!…

ROSINE (speriată): Ah!

BARTHOLO: Foarte frumos, doamnă, nu te sfii! Cum, sub ochii mei, in faţa mea, cutezaţi să

mă batjocoriţi în halul ăsta?

CONTELE: Ce-ţi veni, domnule?

BARTHOLO: Prefăcutule Alonzo!

CONTELE: Senior Bartholo, dacă ţi se întîmplă des să ai vedenii ca aceasta, la care întîmplarea mă face martor, nu mă miră de ce domnişoarei îi e atîta silă să devină soţia dumitale!

ROSINE: Eu, soţia lui?! Să-mi mănînc zilele cu un moşneag gelos alături, care, drept orice fericire, pregăteşte tinereţii mele cea mai cumplită sclavie?

BARTHOLO: Ce mi-e dat să aud?

ROSINE: Da, o spun sus şi tare: inima şi mîna mea vor aparţine aceluia care va şti să mă smulgă din această groaznică închisoare, în care atît fiinţa, cît si averea mea sînt ferecate în dispreţul oricărei legi! (Rosine iese.)

SCENA A XIII-A

Bartholo, Figaro, Contele

BARTHOLO: Mă înnăbuşă furia!

CONT LE: Ce vrei, domnule, e foarte greu de crezut că o femeie tînără…

FIGARO: Mda… femeia să fie tinerică, dar şi coaptă bine Ia minte, iată sminteala oricărui ghiuj.

BARTHOLO: Cum? Cum? După cei prind asupra faptului! Bărbier blestemat! îmi vine să-ţi…

FIGARO: Eu plec! E nebun!…

CONTELE: Plec şi eu… Pe onoarea mea că-i nebun!..

FIGARO: E nebun, e nebun de-a binelea!…

(Ies.)

SCENA A XIV-A

BARTHOLO (singur, urmărindu-i): Sînt nebun! Corupători nemernici! Samsari ai Diavolului, trimişi aici ca să-i ţineţi locul, înghiţi-v-ar iadul pe toţi!... Sînt nebun! I-am văzut cu ochii mei, cum văd masa asta... si să-mi strige în fată cu atîta neruşinare... Ah, numai Bazile m-ar putea descurca! Da, să trimit să-1 cheme. Hei, veniţi încoace... Am uitat că n-am pe nimeni... Vreun vecin, un trecător, oricine-o fi! Ah! Cum dracu să nu-ţi pierzi minţile, cum dracu să nu-nnebuneşti?! (în timpul antractului, scena se întunecă. Se aude orchestra imitînd apropierea furtunii.)

ACTUL AL IV-LEA

Pe scenă e întuneric
SCENA I
Bartholo; don Bazile, cu un lampion în mină

BARTHOLO: Cum, Bazile, zici că nici nu-1 cunoşti? Se poate una ca asta?

BAZILE: întreabă-mă de-o sută de ori, şi o să-ţi răspund mereu aceiaşi lucru! Dacă ţi-a dat scrisoarea Rosinei, era fără îndoială trimisul contelui. Insă, judecind după valoarea ploconului pe care mi 1-a făcut, s-ar putea să fi fost chiar

contele!

BARTHOLO: Cu înfăţişarea aia? Ei, dar fiindcă veni vorba de plocon, ia spune-mi, cum se face că l-ai primit?

BAZILE: Voi păreaţi să fiţi înţeleşi, iar eu nu înţelegea mai nimic… Şi, ca în toate cazurile în care e greu să dai verdictul, o pungă de galbeni c-un argument hotărîtor, Şi-apoi, vorba aia: „Decît cioara din par…”

BARTHOLO: Am înţeles: mai bine vrabia din mînă…

BAZILE: … din buzunar…

BARTHOLO (mirat): Nemaipomenit!

BAZILE: Stai să vezi: aşa am ticluit eu cîteva proverbe, cu mici variaţiuni! Dar să ne-ntoarcem la vorba noastră: ce ai de gînd să faci?

BARTHOLO: Spune, Bazile, în locul meu, n-ai face orice pentru a o avea?

BAZILE: Zău că nu, doctore. De orice fel de bunuri ar fi vorba, nu e totul să le ai, trebuie să te poţi bucura de ele, asta te face fericit! După părerea mea, să te căsătoreşti cu o femeie care nu te iubeşte înseamnă să te expui la…

BARTHOLO: Ţi-e teamă de vreun pocinog?

BAZILE: Ehei, domnule, s-au văzut multe anul acesta! Eu, unul, n-aș lua-o cu de-a sila.

BARTHOLO: Să fii sănătos, Bazile! Dar cred că-i mai bine să-i pară ei rău că m-a luat, decît să crap eu că n-am luat-o.

BAZILE: Va să zică, pe viaţă şi pe moarte? Ei, atunci, însoară-te, doctore, însoară-te!

BARTHOLO: Asta o să şi fac. Şi chiar în noaptea asta!

bazile: Atunci, adio! Ai grijă, cînd vorbeşti cu ea, să-i zugrăveşti pe toţi mai negri decît dracul.

BARTHOLO: Bine zici!

BAZILE: Calomnia, doctore, calomnia! Fără calomnie nu faci nici o scofală!

BARTHOLO: Ui le scrisoarea Rosinei, pe care Alonzo acela mi-a înmînat-o, dezvăluindu-mi, fără să-şi dea seama, chipul cum trebuie s-o folosesc!

BAZILE: Adio! Vom fi cu toţii aici la patru dimineaţa.

BARTHOLO: Do ce nu mai devreme?

BAZILE: Cu neputinţă. Notarul e ocupat.

BARTHOLO: Cu o căsătorie?

BAZILE: Da, la bărbierul Figaro îşi mărită nepoata.

BARTHOLO: Nepoata? N-are nici o nepoată!

BAZIle: Așa i-au zis notarului.

BARTHOLO: Caraghiosul ăla e şi el amestecat în complot... Ce-or mai fi punînd la cale?...

BAZILE: Crezi cumva că...

BARTHOLO: Pe ce am mai sfînt, oamenii ăstia-s dracu gol! Să-ţi spun drept, amice, vestea asta mă nelinişteşte! Du-te înapoi la notar! Să vină aici cu dumneata numaidecît!

BAZILE: Plouă și e o vreme că ți-e milă să dai si un cîine afară din casă! Dar [nimic nu mu poate opri, cînd e vorba să te servesc! Ce vrei să faci?

BARTHOLO: Să te conduc. Nu mi-au schilodit, slujindu-se de Figaro, toate slugile? Sînt singur In casa asta...

BAZILE: Am lampionul.

BARTHOLO: Uite, Bazile, asta-i cheia. Te aştept şi veghez... vie cine-o veni... afară de notar

şi d & dumneata, nimeni n-are să intre aici în noaptea asta!

BAZILE: Cu asemenea măsuri de prevedere, mergi la sigur!

SCENA A II-A

ROSINE (singură, ieşind din odaie): Mi s-a părut că aud vorbă. A bătut miezul nopţii, şi Lindor nu mai vine. Tocmai vremea asta rea i-ar fi fost prielnică, n-ar fi întîlnit pe nimeni. Ah, Lindor, dacă m-ai înşelat... Ce zgomot aud? Doamne, e tutorele meu! Să intru în odaie!

SCENA A III-A
Rosine, Bartholo

BARTHOLO (venind cu lumina): Tu eşti, Rosine? Fiindcă nu te-ai culcat încă...

ROSINE:Tocmai voiam să mă retrag în camera mea...

BARTHOLO: Pe vremea asta îngrozitoare, tot n-ai să poţi dormi, şi eu aş vrea să-ţi spun cîteva lucrări, care nu suferă întîrziere.

ROSINE: Ce mai vrei iar de la mine, domnule? Nu-ţi ajunge cit m-ai bătut la cap toată ziua?

BARTHOLO: Ascultă-mă, Rosine...

ROSINE: O să te ascult mîine...

BARTHOLO: Un moment numai, te rog.

ROSINE (aparte): Şi dacă el vine între timp?

BARTHOLO (arătîndu-i scrisoarea): Cunoşti scrisoarea asta?

ROSINE (recunoscînd-o): Doamne, Dumnezeule!

BARTHOLO: Rosine, n-am de gînd să-ţi fac mustrări, la vîrsta ta, oricine poate greşi. îţi vorbesc ca unui prieten. Ascultă-mă!

ROSINE: Nu mai pot!… i

BARTHOLO: Scrisoarea asta, pe care ai scris-o contelui Almaviva…

ROSINE (mirată): Contelui Almaviva?…

BARTHOLO: Ei bine, află că acest conte e o canalie: îndată ce-a primit-o, s-a şi făIit cu ea; eu o am de la o femeie, căreia el i-a sacrificat-o ca pe un trofeu.

ROSINE: Contele Almaviva!…

BARTHOLO: Îți vine greu să crezi o asemenea infamie! Lipsa de experienţă, Rosine, le face pe femei încrezătoare şi naive. Vezi în ce capcană era să cazi… Femeia aceea a dezvăluit toată urzeala, pesemne ca să înlăture o rivală atît de primejdioasă ca tine. Mă cutremur gîndindu-mă că ticălosul complot pus la cale de Almaviva, de Figaro şi de Alonzo acela, aşa-zisul elev al lui Bazile, sau cum lor fi chemînd, şi care nu-i decît o unealtă mîrşavă a contelui, era cît p-aci să te tîrască într-o prăpastie din care nimeni nu te-ar mai fi putut scoate.

ROSINE (zdrobită): E îngrozitor!… Cum, Lindor! Cum, tînărul acela…

BARTHOLO (aparte): Aşadar, Lindor îl cheamă…

ROSINE: Adică el, pentru contele Almaviva?

… Pentru un altul?…

BARTHOLO: Da, am aflat şi eu abia cînd mi s-a dat scrisoarea ta.

ROSINE (indignată): Ah, ce nemernicie! Dar am să-1 pedepsesc! Domnule, doreai să mă iei în căsătorie?

BARTHOLO: Știi cît e de înflăcărat sentimentul ce ţi-l port!

ROSINE: Dacă tot l-ai mai păstrat, sînt a dumitale!

BARTHOLO: Minunat! Notarul va fi aici chiar în noaptea asta.

ROSINE: încă nu ştii totul. O, Doamne, ce umilinţă! Află că, peste puţin, netrebnicul va îndrăzni să intre aici, pe fereastra asta zăbrelită, a cărei cheie a avut iscusinţa să ţi-o fure.

BARTHOLO (privindu-şi lanţul cu chei): Ah, criminalii! Copila mea! Nu te mai las singură!

ROSINE (înspăimîntată): Vai de mine, domnule, şi dacă sînt înarmaţi?

BARTHOLO: Ai dreptate, n-aş mai avea cum să mă răzbun! Urcă-te sus la Marcelline. închide-te în odaia ei si întoarce cheia de doua ori. Eu mă duc să dau de veste autorităților și să-l pîndesc prin preajma casei. Cînd îl vor aresta ca pe un bandit, vom avea satisfacţia să fim totodată şi răzbunaţi, şi scăpaţi de el. Şi fii încredinţată că dragostea mea te va răsplăti.

ROSINE (în culmea disperării); Ah, dacă ai putea sănii uiţi greşeala! (Aparte:) Vai, dar mă pedepsesc eu singură îndeajuns!

BARTHOLO (ieşind): Hai, acum la pîndă! În sfîrșit, e a mea!

SCENA A IV-A

ROSINE (singură): Dragostea lui mă va răsplăti?...Nenorocita de mine! (Scoate batista şi plînge cu hohote.) Ce-i de făcut? Trebuie să sosească. Am să rămîn aici si am să mă prefac față de dînsul, ca să-1 văd în toată ticăloşia lui. Josnicia purtării lui mă va apăra de mine însămi. Vai, am atîta nevoie să mă apere... Ce nobilă figură! Ce înfăţişare atrăgătoare!...Si ce voce drăgăstoasă! Şi, cînd colo, o netrebnică unealtă a unui corupător! Vai, biata de mine, nenorocita de mine! Doamne, a deschis cineva oblonul ferestrei! (Fuge.)

SCENA A V – A

Contele;Figaro, înfăşurat într-o pelerină lungă, apare la fereastră

FIGARO (vorbind de-afară): Am auzit pe cineva fugind. Să intru?

CONTELE (de-afară): Era un bărbat?

FIGARO: Nu.

CONTELE: O fi fost Rosine. Ai pus-o pe fugă, cu mutra asta a ta!

FIGARO (sărind in odaie): Cred şi eu, zău aşa! ...în sfîrşit, iată-ne ajunşi, în ciuda ploii, a tunetelor şi a fulgerelor!

CONTELE (de asemenea, într-o pelerină

lungă):Dă-mi mîna... (Sare şi el) A noastră e izbînda!

FIGARO (aruncîndu-şi pelerina):Sîntem uzi leoarcă! Frumoasă vreme, n-am ce zice, ca să te ţii de aventuri galante! Cum vi se pare noaptea asta, monseniore?

CONTELE: Superbă, pentru un îndrăgostit!

FIGARO: Dar pentru un confident? Şi dacă ne surprinde cineva aici?

CONTELE: Ţi-e teamă? Nu eşti cu mine? Mie de altceva mi-e teamă: că n-am s-o pot convinge să părăsească pe loc casa tutorelui ei!

FIGARO: În faţa sexului frumos aveţi de partea dumneavoastră trei pasiuni atotputernice:

dragostea, ura şi spaima.

CONTELE (scrutînd întunericul): Cum să-i spun, aşa, din senin, că ne aşteaptă acasă la tine notarul, să ne cunune? Nu va găsi planul meu cam îndrăzneţ? Va spune că sînt prea cutezător!

FIGARO: Dacă va spune asta, îi veţi răspunde că e crudă şi neînduplecată. Femeilor le place grozav să li se spună că sînt crude şi neînduplecate. Dar, pe deasupra, dacă dragostea ei e aşa cum o visaţi, îi veţi destăinui cine sînteţi, şi nu se va mai îndoi de sentimentele dumneavoastră!

SCENA A VI-A

Contele, Rosine, Figaro. Figaro aprinde toate luminările care sînt pe masă.

CONTELE: Iat-o! Frumoasa mea Rosine!

ROSINE (cu multă prefăcătorie): Începusem să fiu neliniştită, domnule, temîndu-mă că nu veţi mai veni.

CONTELE: Fermecătoare nelinişte!... Domnişoară, n-aş vrea să mă folosesc de împrejurările astea grele ca să vă propun să împărtăşiţi soarta unui nefericit, dar oricare ar fi refugiul pe care vi l-aţi alege, jur pe onoarea mea că...

ROSINE:Domnule dacă acordîndu-vă mîna mea n-aş fi urmat fără preget îndemnul inimii mele, fiţi sigur ea nu v-aţi fi găsit acum aici. Fie ca oarba necesitate să justifice în ochii dumneavoastră ciudăţenia acestei întrevederi nepotrivite.

CONTELE: Dumneata. Rosine, soţie a unui biet nenorocit, fără nume, fără rang, fără avere?

ROSINE: Nume, rang, avere! Să lăsăm la o parte aceste jocuri ale întâmplării! O dată ce mă încredinţaţi că intenţiile vă sînt curate...

CONTELE (la picioarele ei): Ah, Rosine, te ador!

ROSINE (revoltată): Destul, nenorocitule! Nu huli! Mă adori! îndrăzneşti să profanezi... În sfîrșit, nu mai eşti primejdios pentru mine! Aşteptam cuvîntul acesta pentru a te putea uri. Dar mai înainte de a te lăsa pradă remuşcărilor care te vor cuprinde (plîngînd), află că te-am iubit... află că mă socoteam fericită să împart cu tine greul vieţii. Ah, Lindor. netrebnicule! Eram gata să părăsesc totul pentru a te urma. Dar faptul că ai abuzat de buna mea credinţă şi nemernicia acestui odios conte Almaviva, căruia voiai să mă

vinzi, au făcut să-mi cadă în mină această mărturie a slăbiciunii mele. Cunoşti scrisoarea aceasta?

CONTELE (cu vioiciune): Pe care ţi-a dat-o tutorele?

ROSINE (cu semeţie): Da, şi pentru asta îi sînt chiar recunoscătoare.

CONTELE: Doamne, ce fericit sunt! De la mine o are! într-o asemenea încurcătură eram ieri, încît m-am slujit de ea ca să-i cîştig încrederea şi n-am putut găsi clipa să-ţi dau de veste. Ah, Rosine a mea, e adevărat deci cît mă iubeşti, nu mă înşelam…

FIGARO: Monseniore, eraţi în căutarea unei femei care să vă iubească pentru dumneavoastră înşivă…

ROSINE: Ce spune, monseniore?

CONTELE (aruncîndu-şi pelerina şi apărînd într-un costum splendid): O, tu, cea mai iubită dintre femei! Nu mai am de ce să te amăgesc: fericitul pe care îl vezi acum la picioarele tale nu e nicidecum Lindor… sînt contele Almaviva, îndrăgostit nebun şi zadarnic te caut de şase luni de zile…

ROSINE (cade în braţele contelui): Ah!…

CONTELE (speriat): Figaro!…

FIGARO: Nici o grijă, monseniore! Dulcea emoţie a bucuriei n-are niciodată urmări supărătoare. Uite, uite, şi-a şi venit în fire. Mamă, frumoasă mai e!…

ROSINE: Ah, Lindor! Ah, domnule conte, cit sînt de vinovată! Eram hotărîtă să mă dăruiesc chiar astă-noapte tutorelui meu…

CONTELE: Cum, dumneata, Rosine?

ROSINE: Da, şi nu voiam decît să mă osîndesc pe mine însămi. Aş fi trăit lîngă el urîndute o viaţă întreagă. Ah, Lindor, nu crezi oare că e cel mai groaznic chin să urăşti, cînd simţi că eşti făcută pentru iubire?

FIGARO (privind pe fereastră): Monseniore, retragerea ne-a fost tăiată: ne-au luat scara.

CONTELE Am luat-o!

ROSINE (tulburată): Da, e vina mea… e vina doctorului… Roadele naivităţii mele! Bartholo m-a înşelat. Am mărturisit tot, am trădat totul: ştie că eşti aici, şi va veni cu justiţia.

FIGARO (continuă să privească): Monseniore, au descuiat uşa de la stradă

ROSINE (refugiindu-se înfricoşată in braţele contelui): Ah, Lindor!…

CONTELE (cu hotărîre): Rosine, ştiu că mă iubeşti! Nu mi-e frică de nimeni, şi vei fi soţia mea. Voi avea deci şi plăcerea să-1 pedepsesc după pofta inimii pe ghiujul ăsta scîrbos!

ROSINE: Nu, nu, te rog, iartă-1, dragul meu Lindor! Îmi simt atît de plină inima, încît nu mai are cum să încapă în ea şi răzbunarea!

SCENA A VII-A

Aceiaşi, Notarul, don Bazile

FIGARO: Monseniore, e notarul nostru!

CONTELE: Şi prietenul nostru Bazile e cu el,

BAZILE: Vai, ce-mi văd oare ochii?

FIGARO: Ce vînt te-aduce, amice?

bazile: Datorită cărei întîmplări, domnilor?

NOTARUL: Aceştia sînt viitorii soţi?

CONTELE: Da, domnule. Urma să ne cununaţi pe seniora Rosine şi pe mine, în noaptea asta, la bărbierul Figaro acasă, dar am preferat casa aceasta, din motive pe care le veţi afla mai tîrziu. Aţi adus contractul de căsătorie?

NOTARUL: Am, aşadar, onoarea de a sta în faţa excelentei-sale domnul conte Almaviva?

CONTELE: întocmai.

BAZILE (aparte): De aia mi-o fi dat cheia?

NOTARUL: Vedeţi, eu am aici două contracte de căsătorie, monseniore. Să nu facem vreo confuzie! Acesta e al dumneavoastră, iar celălalt e al domnului Bartholo, cu domnişoara... tot Rosine şi ea? Domnişoarele par să fie două surori... poartă acelaşi nume...

contele: Pînă una-alta, să semnăm. Don Bazile va binevoi să ne slujească drept al doilea martor. (Semnează amîndoi.)

bazile: Dar, excelenţă... eu nu mai înţeleg nimic.

contele: Văd, maestre Bazile, că un moft te pune în încurcătură, şi orice fleac te uimeşte!...

bazile: Monseniore... dacă cumva doctorul... contele (aruncîndu-i o pungă): Lasă copilăriile!

semnează o dată!

bazile (mirat): Ah!... Ah!...

FIgaro: Unde vezi piedica? Ţi-e greu să iscăleşti?

BAZILE (cîntărind punga): Nu mai e nici piedica. Numai că eu, cînd mi-am dat o dată cuvîntul, trebuie să am motive puternice,

argumente grele, pentru ea… (Semnează.)

SCENA A VIII-A

Aceiaşi) Bartholo, Alcadele, cîţiva alguazili şi servitori cu torţe.

BARTHOLO (vede pe conte sării tind mina Rosinei şi pe Figaro, care îmbrăţişează în bătaie de joc pe don Bazile; strigă, repezindu-se la notar): Rosine, tu, cu tîlharii ăştia? Arestat i-i pe toţii Pe unul chiar eu l-am luat de guler,

NOTARUL: Sînt notarul dumitale.

BAZILE: E notarul dumitale. Iţi arde de gluma

BARTHOLO: A, don Bazile! Aici erai?…

BAZILE: Ei, dar mai bine spune-mi, cum de nu erai dumneata aici?

ALCADELE (arătînd pe Figaro): Un moment, pe ăsta îl cunosc. Ce cauţi în casă străină, noaptea, la o oră atît de nepotrivită?

FIGARO: Oră nepotrivită? Vedeţi prea bine, domnule, că sîntem tot atît de aproape de zi, ca şi de noapte. De altfel, fac parte din suita excelenţei-sale monseniorul conte Almaviva.

BARTHOLO. Almaviva!

ALCADELE: Aşadar, nu sint toţi?

BARTHOLO: Să. lăsăm astea… Oriunde în altă parte, domnule conte, sînt sluga excelenței-voastre, dar vă daţi seama, cred, că aici superioritatea rangului n-are nici o greutate. Aveţi, aşadar, vă rog bunăvoinţa de a vă retrage.

CONTELE: Da, aici puterea rangului n-are ce căuta; ceea ce trebuie să aibă şi are tărie este

doar preferinţa pe care domnişoara mi-a arătat-o, devenindu-mi, de bună voie, soţie.

BARTHOLO: Co vrea să spună cu asta, Rosine?

ROSINE: Spune adevărul. Nu văd de ce te miri…Nu trebuia să mă răzbun chiar în astă noapte pe un înşelător? Iată-mă răzbunată!

BAZILE: Ei, cînd îţi spuneam eu, doctore, că-i chiar contele în persoană…

BARTHOLO: De asta-mi arde mie? Nostimă cununiei! Unde sînt martorii?

NOTARUL: Nu lipseşte nimic. Sînt asistat de aceşti doi domni.

BARTHOLO: Cum, Bazile, dumneata ai semnat?…

BAZILE: Ce vrei?! Contele ăsta e dat naibii: totdeauna are buzunarele doldora de… argumente tari…

BARTHOLO: îmi bat joc de argumentele lui… Voi face uz de toată autoritatea mea!

CONTELE: Ai pierdut-o, abuzînd de ea!

BARTHOLO: Domnişoara e minoră.

FIGARO: S-a emancipat adineaori.

BARTHOLO: Cine te întreabă pe tine, staroste de hoţi ce eşti…

CONTELE: Domnişoara e nobilă şi frumoasă; cu sînt un om de neam, tînăr şi bogat. Ea e soţia mea! Purtînd titlul acesta, cu caro amîndoi ne putem mîndri deopotrivă, are cineva curajul să mă înfrunte?

BARTHOLO: Niciodată nu-mi va fi smulsă din mîini!

CONTELE: Nu mai este în puterea dumitale!

O pun sub autoritatea legilor, şi domnul alcade, pe care l-ai adus cu dumneata, o va ocroti împotriva violenţei de care vrei să te foloseşti. Adevăraţii magistraţi apără întotdeauna pe cei asupriţi.

ALCADELE: Aşa e. Şi această zadarnică împotrivire la cea mai onorabilă dintre cununii ne dovedeşte îndeajuns cît de teamă îi este pentru felul cum a înţeles să administreze bunurile pupilei sale şi despre care va trebui să ne dea socoteală…

CONTELE: Să-şi dea consimţământul, şi nu mai am nici o pretenţie!…

FIGARO: În afară de renunţarea la chitanţa pentru cei o sută de scunzi ai mei; nu trebuie să ne pierdem chiar aşa cu firea.

BARTHOLO (furios): Va să zică. cu toţii eraţi împotriva mea? Da, mi-am vîrît capul într-un adevărat viespar.

BAZILE: Ce viespar? Mire n-ai avut parte să fii, ce-i drept, dar gîndeşte-te că tot te-ai ales cu ceva – cu zestrea. Da, ai rămas cu banii.

BARTHOLO: Ia mai lasă-mă în pace, Bazile! Dumneata nu te gîndeşti decît la bani! Mult îmi pasă mie de bani! Am rămas cu banii, să fie într-un ceas bun! li păstrez, se înţelege, dar crezi că ăsta-i motivul hotărîtor? (Semnează.)

FIGARO (rizînd): Ha, ha, ha, monseniore, ăştia doi parc-ar fi dintr-o mamă…

NOTARUL: Domnilor, eu nu mai înţeleg nimic. Nu sînt două domnişoare care poartă acelaşi nume?

FIGARO: Nu, domnule notar, nu o decît una singură.

BARTHOLO (cu amărăciune): Şi eu, care le-am luat scara, să nu le tulbure cineva cununia! Ah, n-am fost destul de prevăzător, şi de asta am pierdut!

FIGARO: N-ai avut cap, doctore, degeaba! Asta e! Cînd tinereţea şi dragostea cad la învoială să înşele un moşneag, orice-ar face el ca să le stea în cale, pe drept cuvînt se poate numi „prevedere zadarnică”.